

ЖИТНО ЗРНО

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д-ръ Ел. Р. К. * * *	Гладътъ.
Боянъ Боевъ	Приложение на Любовта.
П. М-въ	Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането.
Д-ръ Ил. Стр.	Тайната на Нострадамусъ.
Ст. Каранетровъ	Поститѣ и гладътъ като лѣчебни методи.
Изъ нашия животъ. Боянъ Боевъ:	За красотата.
Стрелецъ	Срѣща съ Учителя следъ лекция.
Стрелецъ	Разговоръ на планината.
Дим. Ан-ва	По колелото на Зодияка — Везни.
Загадъчни явления	Стихове.
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître:	Rapports raisonnables.

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. * * *	La faim.
B. Boëv	L'application de l'Amour.
P. M v	De l'enseignement du Maître sur la respiration.
Dr. Il. Str.	Le secret de Nostradamus.
St. Carapetrov	Le jeûne et la faim comme méthodes curatives.
De notre vie. B. Boëv:	De la beauté.
Sagittaire	Entretien avec le Maître après la conférence.
Sagittaire	Entretien à la montagne.
D. An-va	La Roue du Zodiaque. Balance.
Phénomènes énigmatiques.	Vers.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	Rapports raisonnables.

ЖИТНО ЗЪРНО

Год. XV.

БР. 8.

Гладът

Когато стане дума за гладъ, обикновено хората мислятъ, че това е едно голъмо нещастие, което сполетява човъка, или много хора заедно. Въ това се крие едно неразбиране на въпроса. Ние ще разгледаме глада отъ едно друго становище, тъй както природата го е поставила въ органическия свѣтъ, въ неговото елементарно проявление.

Задаваме си въпроса: що е гладъ, защо иде и какво е предназначението му? Предназначението на глада е храненето, яденето. Гладътъ е първата подбуда, която тика всъко живо същество на работа. Ако не би имало гладъ въ свѣта, никой не би работилъ и всички същества биха почивали. Чувствува ли гладъ едно същество, то започва да се движи, да дири храната си, да работи. Гладътъ прави съществата пъргави, работливи. Ако нѣма гладъ, тѣ ще бждатъ мързеливи.

Когато гладътъ се появи въ човъка, това е добъръ признакъ. Здравитѣ хора усѣщатъ гладъ, болнитѣ не усѣщатъ. Здравиятъ, щомъ огладнѣе, започва работа. Нѣкои мислятъ, че и безъ гладъ може въ свѣта. Но може ли да си представимъ, какъвъ ще бжде свѣтътъ безъ гладъ? Безъ глада ще се появятъ много неестествени чувства.

Много противоречия произтичатъ отъ неразбиране естественитѣ закони, които управляватъ човѣшкия умъ, човѣшкото сърдце и тѣло. Като не разбиратъ смисъла на глада, хората се питатъ, защо е гладътъ и защо човѣкъ трѣбва да гладува. Гладътъ е едно отъ най-хубавитѣ нѣща, които природата ни е дала. При глада се образува едно желание за ядене. Гладътъ ни подтиква къмъ ядене, което е едно отъ най-хубавитѣ нѣща на земята. Като опитаме яденето, ще дойдемъ въ връзка съ реалността на живота. Чрезъ яденето ние ще разберемъ една страна на живота, която по никой другъ начинъ не може да разберемъ. Какво можемъ да разберемъ за ябълкитѣ, крушитѣ, сливитѣ, за всичкитѣ плодове, за всичкитѣ хубави нѣща, които природата е създала за насъ, живитѣ същества, ако не бѣше яденето? Какво знание бихме имали за тѣхъ?

Гладътъ е първата и сигурна подбуда въ природата, която ни подтиква да разберемъ, какво сж богатата на природата. Когато дойде гладътъ, не трѣбва да се уплашимъ, но да се зарадваме и да го приемемъ съ разположение. Гладътъ ни подтиква къмъ ядене, да намѣримъ богатата въ природата и следъ това иде доволството. Като се нахрани едно същество, изпитва доволство, което по никой другъ начинъ не може да има.

Въ всички органически същества гладътъ е причина за създаване редица органи, чиято служба е задоволяването му. Храносмилателната система съ всичката си разновидностъ въ разнитъ същества иматая служба. Много отъ другитъ органи въ тѣлото сжщо помагатъ за задоволяване глада.

Може да се попитаме, какво ни носи гладътъ. Гладътъ носи живота. Хората искатъ да живѣятъ, но нѣматъ ясна представа, какъ се добива той. Ако човѣкъ не гладува, животътъ не може да дойде. Щомъ човѣкъ е недоволенъ отъ глада, той не разбира, какво е гладътъ. Чрезъ глада ние добиваме много блага, затова трѣбва да го оценяваме. Щомъ задоволимъ глада, иде доволството. Щомъ човѣкъ е доволенъ, свършва една разумна работа. Музикантътъ започва да свири, художникътъ да рисува, добриятъ прави добро, ораторътъ почва да говори и т. н.

Има гладъ физически, има сърдеченъ гладъ, има и умственъ гладъ. Ако човѣкъ не усѣти физическия гладъ, той не би потърсилъ храната, не би се запозналъ съ хлѣба. Ако не е гладенъ за знание, не ще потърси знанието. Ако нѣма гладъ за любовта, любовта нѣма да дойде. Ако нѣма гладъ за любовта, тя ще дойде и ще си замине. Гладниятъ, като яде храната, усѣща голѣма приятностъ. Като приема храната, той се запознава съ нея. Въ храната сж скрити Божественитъ сили, които задоволяватъ нуждитъ ни. Гладътъ ни дава потикъ да се запознаемъ съ добрия, разумния животъ. Безъ глада човѣкъ всѣкога ще остане недоволенъ отъ живота.

Гладътъ е женски принципъ. Той е свързанъ съ симпатичната нервна система. Храненето се управлява отъ мозъка. Центърътъ за яденето се намира при слѣпитъ очи, отъ дветъ страни на главата.

Гладътъ е най-голѣмиятъ двигателъ. Хората днесъ искатъ да премахнатъ глада и затова си създаватъ голѣми нещастия. Гладътъ не трѣбва да се премахва, но да се задоволява. Гладътъ е най-мощното срѣдство, съ което природата действува въ органическия свѣтъ. Въ всички области на живота гладътъ е най-мощниятъ двигателъ. Ако разгледаме глада въ широкъ смисълъ, ще видимъ, че гладъ има навсѣкжде въ природата. Физичното движение е резултатъ на глада, химическитъ реакции ставатъ благодарение на глада, движението на свѣтлината е резултатъ на глада.

Хората се страхуватъ и мислятъ, че, ако дойде гладътъ, ще умратъ. Отъ гладъ хората не умиратъ. Тѣ умиратъ отъ незадоволяване на глада, отъ лишение на храна. Гладътъ носи хубавитъ работи. Ако задоволимъ глада, ние ще разберемъ смисъла на живота. Гладътъ е първиятъ вестителъ на живота. Нѣкои мислятъ, че гладътъ измъчва. Гладътъ не мъчи. Това, което мъчи, не е гладъ. Гладътъ е Божественъ потикъ, на който не може да се тури никакво препятствие. Ако туримъ на глада, каквото и да е препятствие, ние ще създадемъ своето нещастие. На глада не трѣбва да се туря препятствие, но трѣбва да се задоволява, да се остави свободенъ да действува. Да дадемъ това, което гладътъ иска. Да не отказваме това, което гладътъ иска, но да бждемъ щедри къмъ него. Каквото поиска, да му дадемъ. Като дойде, да пожертвуваме всичко за него. Гладътъ има предвидъ всичкитъ Божествени блага. Да задоволимъ нуждитъ на глада съ Божественитъ блага, които сж дадени.

Хората сж дали съвсемъ друго значение, приписали сж му качества, които не притежава. Мислятъ за глада това, което не е. Гладътъ усилюва организма на човѣка, обновява го. Като гладува човѣкъ се подмладява. За да оживѣе човѣкъ, трѣбва да гладува. За да стане нѣщо отъ човѣка, трѣбва да гладува. Гладътъ е мощно нѣщо въ физическия свѣтъ. Като видимъ гладенъ човѣкъ, да се зарадваме, че го посетилъ Господъ; като видимъ сития, да му пожелаемъ, да го посети.

За да можемъ да възприемемъ хубавото, което гладътъ носи, не трѣбва да бждемъ натоварени съ посторонни нѣща. Гладътъ е най-чистото нѣщо. Казватъ, че вълкътъ разкъсва овцата отъ гладъ. Това не е гладъ, но насилие. Да не смѣсваме глада съ насилието. Гладътъ е основенъ потокъ въ организма, да възприемемъ онова благо, което ни е дадено въ първичния животъ. При глада се събужда човѣшкото съзнание. Гладътъ е първиятъ потокъ, който влиза въ душата, тя се събужда и започва да живѣе. Тия, които се страхуватъ и мислятъ, че ще умратъ отъ гладъ, ще ги попитаме, какъ растенията разрешиха въпроса за глада. Тѣ пустнаха коренитѣ си въ земята и намѣриха сокове, съ които живѣятъ. Тамъ, дето ние не виждаме никакво благо, растенията намѣриха храна да растатъ и създадоха най-хубавитѣ плодове. Ние, които вѣрваме въ Бога, да вземемъ примѣръ отъ тѣхъ. Ние вѣрваме въ Бога и се боимъ, че ще умремъ гладни. Ако имаме единъ добъръ баща и една добра майка, които ни обичатъ, може ли да умремъ гладни? Ние ще умремъ гладни, ако не ядемъ. Щомъ се откажемъ отъ яденето, ще умремъ гладни. Хората умиратъ отъ страхъ, отъ безвѣрие, не отъ гладъ.

Гладътъ е центъръ на физическото поле, който прави човѣка деятеленъ. Следъ това идатъ другитѣ дейности. На тази деятелност помагатъ човѣшкиятъ умъ, сърдце и воля. Силитѣ въ природата, които помагатъ на него, сж свѣтлината, топлината и силата.

Гладътъ е първиятъ предвестникъ на живота. Той е първиятъ пионеръ, който отваря пътя на живота, за да могатъ хората да живѣятъ. Природата е създала глада, за да даде следъ него най-големъто благо.

Гладътъ е едно отъ най-разумнитѣ прояви на природата. Всички нужди, които ражда гладътъ, природата ги е предвидѣла и е дала всички срѣдства, за да бждатъ задоволени. Ако гладътъ не е задоволенъ, причината е въ насъ. Ние правимъ една погрѣшка, отъ която идатъ противоречията. Когато казваме, че нѣкои хора умиратъ отъ гладъ, въ сжщностъ отъ гладъ ли сж умрѣли? Когато едно растение умира, отъ гладъ ли умира? Ако едно паразитно растение живѣе отъ соковетѣ на друго и последното изсъхва, гладътъ ли е причина? Причината е низшиятъ животъ. Да се пазимъ отъ низшия животъ, понеже той спира истинскитѣ процеси въ природата. Да не оставяме низши мисли въ насъ. Човѣкъ трѣбва да яде, но яденето безъ гладъ не ползува. Само гладниятъ човѣкъ знае, какво нѣщо е яденето. Който не е гладенъ, за него яденето е механиченъ процесъ. Като яде човѣкъ, да задоволи глада, трѣбва да приеме благо то на живота.

Гладътъ е потокътъ за една правилна обмѣна между природата и човѣшката душа. Най-естествената обмѣна, която става въ природата, е резултатъ на глада.

Д-ръ Ел. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

Приложение на Любовта

II

При разглеждане Любовта къмъ ближния, така както я изнася Учителътъ, ще видимъ, че истинската Любовъ къмъ ближния е въ сжщность Любовъ къмъ себе си, къмъ своята душа. Защото само душата е близка на друга душа, защото само душитѣ сж близки и сродни, защото само тѣ сж однородни дъщери на Вселюбящия. Така въ свѣтлината на учението на Учителя, Любовта къмъ своята душа и Любовта къмъ ближния сж равнозначни и се обединяватъ въ едно цѣло. Естествено, последнитѣ две прояви на Любовта, сж нѣкакъ поляризация на единната Любовъ къмъ Първопричината, която наричаме Богъ.

Затова, следъ като разгледахме Любовта къмъ Бога и Любовта къмъ ближния, респективно къмъ своята душа, нека сега хвърлимъ погледъ върху ония отношения, които Любовта има къмъ широкъ свѣтъ, къмъ тази срѣда на хората тукъ на земята. Въ тази именно срѣда, въ свѣта, всрѣдъ хората, човѣкъ, чрезъ приложение на Любовта, има за задача да преобрази свѣта, да създаде въ него условия за „Царството небесно“. Въ този смисълъ приложението на Любовта въ свѣта, засѣга всички най-дребни прояви и гѣнки на човѣшкия животъ.

Ето какво казва Учителътъ за

Отношенията на Любовта къмъ свѣта

„Който познае Любовта, познава и свѣта.

Има само единъ Господъ, Той е Богъ на Любовта, която се проявява като стремежъ, като чувство, като сила, като принципъ. Никаква друга философия, никаква религия не сжществува освенъ Любовта. Любовта като принципъ е всичко и надъ всичко.

Като познаемъ физическия свѣтъ, въ който се проявява Любовта, ще познаемъ и Бога.

Любовта въ свѣта е реално нѣщо. Тя има форма, съдържание и смисълъ (2). Въ истинската Любовъ има хармония въ формата, съдържанието и смисъла (13).

Като проява, Любовта има две поляризации: като стремежъ и чувство, тя е проявление на физическия свѣтъ, а като сила и принципъ Любовта принадлежи на Божествения свѣтъ.

Любовта като стремежъ прави човѣка активенъ.

Любовта като чувство премахва тжгата, прави човѣка благъ, радостенъ и пожертвувателенъ (2).

По отношение на съдържанието, Любовта съдържа въ себе си всички условия, всички методи за развитието на човѣшката душа въ пълнота (3). Вънъ отъ Любовта нѣма щастие (7). Въ Любовта има животъ. Въ нея нѣма страдания, нѣма смъртъ (5).

Любовта въ Божественъ смисълъ е разумна проява между две души, които стоятъ на еднакъвъ уровень на развитие.

Никоя сила въ свѣта, нито смъртта, не е въ състояние да разлъчи две сжщества, които Любовта е съединила.

Любовта образува най-устойчивитѣ съединения въ живота. Въ Божествената Любовь, всички души се съединяватъ въ едно цѣло. Така се осъществява единството въ множеството и множеството въ единството.

Свѣтътъ нѣма да се преобрази, докато Любовта не влѣзе въ него (3).

Любовта осмисля физическия и духовния животъ.

Тя е и за млади и за стари. Докато човѣкъ е живъ трѣбва да люби.

Разумната природа счита истински човѣкъ онзи, който люби. Човѣкътъ на Любовта се отличава отъ другитѣ хора по това, че той филтрира нѣщата. Затова той никога не се разочаровава.

Отъ човѣка, който люби, започва творчеството на земята.

Само Любовта е въ състояние да внесе хармония въ живота.

Любовта трѣбва да се прилага къмъ силния и къмъ слабия.

Човѣкъ е силенъ, докато Любовта живѣе въ душата му.

Божествената Любовь е приложима навсѣкжде и всѣкога.

Любовта е стимулъ, който кара хората да мислятъ, да чувствуватъ и действуватъ правилно.

Любовта върши чудеса. Тя превръща горчивото и киселото въ сладко, отрицателното въ положително (7).

Любовта трѣбва да се влѣе въ живота като велико условие. Следъ това ще дойдатъ всичкитѣ ѣ качества.

Любовта трѣбва да бѣде стремежъ на всѣка душа.

Любовта подразбира възвишеното, великото и вѣчното начало въ живота.

Любовта ще изправи всичко въ свѣта (8, 12).

Единствената сила, която ще оправи свѣта е Любовта (14).

Христовото учение е за Любовта (8).

Любовта включва благото на всички сѣщества. Тя внася първо истинското здраве.

Божествената Любовь ще тури редъ и порядъкъ между хората, въ свѣта.

Днешната епоха се нуждае най-много отъ Любовь. Любовта иска да тачимъ свещенно живота на хората (6).

Въ свѣта днесъ всичко има, само Любовь нѣма.

Любовта съ мжчение не се постига.

Силата на човѣка седи въ мисълта, че нѣкой го обича.

Силата на човѣка седи още въ Любовта, която може да опита и да приложи въ ума, въ душата и въ духа си. Въ ума като знание, въ душата като чувство, а въ духа като сила. Съ тази Любовь, човѣкъ може да се освободи отъ всички мжчотии въ живота.

Въ областта на свѣрхсъзнанието хората се свѣрзватъ чрезъ Любовта.

Въ царството на Любовта има животъ, знание, свобода, радостъ и веселие.

Сърдца, които горятъ отъ истинската Любовь, нищо не е въ състояние да ги изгаси.

Който прави добро е въ единство съ всички души. Комуто правите добро, вие сте неговъ ближень.

Ето отношенията на човѣка: Духътъ е Богъ за човѣка. Душата

— неговият ближент. Умът е самия човѣкъ. Природата е „ближенъ“ въ широкъ смисълъ на думата. Духътъ е мѣсто на Мѣдростъта. Душата е мѣсто на Любовта.

Работете за своя духъ и за своята душа! — за Бога и за ближния (11). Всѣки човѣкъ има право да се ползува отъ Божественитѣ блага.

Любовта се интересува само отъ това, дали хората я разбиратъ и могатъ ли да я приложатъ. Въ това приложение, тѣ ще подобрятъ живота си и ще бждатъ доволни.

Любовта крие въ себе си магическата тояжка, която представя силата ѝ. Съ магическата тояжка всичко се постига (12, 14).

Само великото Божествено Начало въ човѣка е въ състояние да раздвижи заспалитѣ умове и затворенитѣ сърдца. Тогава човѣкъ става мощенъ, готовъ на всѣкаква жертва, на всѣкаква милость (12).

Въ свѣта има два вида любовъ — любовъ на сѣнкитѣ и Любовъ на реалността. Първата любовъ е на ограничения и страдания.

Реалната Любовъ нито ограничава, нито се ограничава.

Любовта на сѣнкитѣ, се описва въ романитѣ. Тя бива трѣ вида: драматична, комична и трагична.

Въ реалната Любовъ нѣма страдания, нѣма смъртъ. Въ нея има растене и постижение. Тя се отличава съ даване. Ако не дава и взема, човѣкъ не може да бжде обичанъ (13).

Влюбването не е любовъ. То е съвсемъ друго нѣщо. То спада къмъ любовта на сѣнкитѣ. Между влюбването и пиянството има нѣщо общо (10).

Любовта въвежда въ Царството Божие. Тя освобождава душата отъ всички страдания и мжнотии, отъ миналото, настоящето и бждащото.

Христосъ, който е Любовъ, живѣе само въ настоящето, въ онова, което е родено отъ Любовта.

Хората могатъ да се познаятъ само чрезъ Любовта.

Който не познава Любовта, той е изгубилъ всичко.

Любовта се живѣе, тя не се предава.

Любовта превръща скърбитѣ въ радости, несгодитѣ — въ блага.

Любовта повдига хората. Безъ Любовъ тѣ се осакатяватъ.

Свѣтътъ ще се оправи, когато дадемъ мѣсто на Бога да живѣе въ насъ като човѣкъ и ние да живѣемъ въ Бога като човѣци (14).

Мировата Любовъ ще научи хората да разбиратъ смисъла на всичко. Тя ще разкрие великата тайна, за разбиране отношенията едни къмъ други (1).

Понеже Любовта днесъ не може да се прояви на земята, затова се явяватъ религиитѣ. Любовта, обаче, стои надъ всички народности и надъ всички религии. Любовта сама създава религиитѣ. Въ Божествения свѣтъ нѣма религии (3), нѣма църкви (6). Христосъ не е въ никоя църква (6).

За да изпълните волята Божия, трѣбва непременно да замѣстите религията съ Любовта (3).

Религията е връзка между Любовта и Мѣдростъта. Тази религия ни прави подобни на Бога.

Човѣкъ, който нѣма Мировата Любовъ, не може да бжде религиозенъ и безсмъртенъ (1).

Моралният живот е извън физическия свят. Въ физическия свят няма никакъв морал.

Морал има само между разумни същества (6).

На физическия свят, Бог — Любовта се изявява чрез даване. Бждете щедри като Бога (10)!

Оставете Любовта да се проявява свободно (14)!

Въ Любовта присъствува цялото битие (14).

Бждещият свят е свят на Любов, разбирателство, братство и свобода (13).

Всички поданици там живеят братски (6).“

Всѣка отъ изнесенитѣ мисли на Учителя е ясна сама за себе си. Тѣ всички иматъ отношение къмъ свѣта — сир. къмъ самитѣ насъ хората и къмъ всичко онова, което ни заобикаля. Въ това отношение, тия мисли сѣ свързани въ едно цѣло и изграждатъ, заедно съ много мисли изнесени въ предходната глава — за Отношенията на Любовта къмъ ближния, едно цѣлостно учение за Любовта въ свѣта, въ който главна роля играе човѣкъ. Постаვენъ човѣка на своето мѣсто въ свѣта, той първомъ изгражда отношенията си къмъ Първопричината, отъ която зависи всичко; второ, той изгражда отношенията къмъ своята душа, което значи да изгради правилни отношения къмъ своя ближень и следъ това човѣкъ изгражда отношенията си къмъ свѣта, което ще рече, къмъ всичко извънъ него. Когато човѣкъ стигне да изгради правилнитѣ отношения къмъ свѣта, къмъ всичко извънъ него, като върви по очертания пътъ, той вече има дълбоко убеждение, което почива на онова истинско знание и мъдростъ, които могатъ да се нарекатъ козмически, както и на опитността добита въ пътя за приложение на Любовта презъ вѣковетѣ. Съ други думи казано, човѣкътъ, който е изградилъ правилнитѣ си отношения къмъ Бога и къмъ ближния влиза въ свѣта зрѣлъ и готовъ — зрѣлъ да го разбира и готовъ да работи за неговата преобнова. Затова Учителътъ казва, че „който познава Любовта, познава и свѣта“ и „като познаемъ физическия святъ, въ който се проявява Любовта, ще познаемъ Бога“. Въ този изразъ на Учителя трѣбва да доловимъ дълбоката мъдростъ, че Бога ще познаемъ не само вътре въ насъ, но и въ всичко, спрѣмо което проявяваме Любовта въ широкия святъ.

Въ отношенията на Любовта къмъ свѣта, което е велика реалностъ, има хармония въ цѣлостната ѝ проява — въ формата, въ съдържанието и смисъла. Въ тази проява на Любовта къмъ свѣта, „човѣкъ става активенъ, благъ, пожертвувателенъ“. Смъртта дори не е въ състояние да спъне човѣка, който е стигналъ до тамъ да прояви Любовта къмъ свѣта, защото въ него живѣе Вѣчниятъ, Вселюбящиятъ, въ Когото всичко се слива въ животъ вѣченъ, защото „Любовта образува най-устойчивитѣ съединения въ живота“. Въ нея „се осъществява единството въ множеството и множеството въ единството“. Когато човѣкъ люби, живѣе. Предъ погледа на разумната Природа истински човѣкъ е само онзи, който люби. Само тогава той има сила. Само този който люби, твори. Само Любовта внася хармония въ живота, премахва всички страдания, противоречия, дори и смъртта.

Любовта въ свѣта „тачи священно живота на хората“. „Тя трѣбва да се прилага и къмъ слабия и къмъ силния“, „тя превръща горчивото и киселото въ сладко, отрицателното въ положително“. Тя е стимулъ, който кара хората да мислятъ, чувствуватъ и действуватъ пра-

вилно“, тя е „великото условие“ за проява на живота. Отъ тия мисли на Учителя, най-важната е, че въ Любовта животътъ на хората е свещенъ. А едва ли е имало епоха, когато да е билъ зачитанъ толкова малко животътъ на човѣка, на хората, както това е днесъ. Днесъ животътъ на хората не струва нищо. Затова има толкова войни, изстребления и самоизстребления. Затова Учителътъ казва, че „днешната епоха се нуждае най-много отъ Любовь“. Като влѣзе въ свѣта „Любовта ще изправи всичко“.

Истинска връзка помежду си, хората могатъ да иматъ само „чрезъ Любовта, когато се издигнатъ въ областта на свѣрхсѣзнанието“, казва Учителътъ. Отъ тази мисль изпъква, че истинска връзка между хората може да има само когато тѣ се гледатъ като души, защото само душитѣ, които сж Божествената искра въ човѣка, живѣятъ въ свѣрхсѣзнанието — свѣтъ, въ който се проявява Богъ.

„Който прави добро е въ единство съ всички души. Комуто правите добро, вие сте неговъ ближень“. Отъ тази мисль на Учителя се вижда, че на физическия свѣтъ единство между хората може да има само въ доброто, което може да се направи. Затова Учителътъ казва още: „На физическия свѣтъ, Богъ — Любовта се изявява чрезъ даване“. А въ разумното даване — даване материално на нуждаещия се, даване, което се изразява като топлота въ чувствата и свѣтлина въ ума, която намира своя изразъ въ правитѣ мисли и дълбоко убеждение въ доброто, въ това всестранно даване се проявява доброто, съответно Любовта на земята. И чрезъ доброто тя преобразява и оправя свѣта, тя обединява всички хора въ едно.

За да разбере човѣкъ правилно своето мѣсто въ живота, отъ което зависи и приложението на Любовта въ свѣта, трѣбва да схване отношенията, които съществуватъ въ самия него. Тѣхъ Учителътъ определя така: „Духътъ е Богъ за човѣка, Душата — неговия ближень, умътъ е самия човѣкъ.“ Природата е „ближень“ въ широкъ смисль на думата. Въ реализирането на своитѣ първи отношения — къмъ своя духъ и къмъ своята душа, човѣкъ, който на земята изпъква съ своя интелектъ — затова Учителътъ казва „умътъ е самия човѣкъ,“ добива своето съвършенство и може да прояви Любовта широко въ живота, въ свѣта.

По нататкъ Учителътъ разяснява, че въ свѣта се проявяватъ два вида Любовь — една Любовь на реалността и една Любовь на сѣнкитѣ. За реалната Любовь бѣ дума до сега. За да не повтаряме надълго всичко за нея, ще припомнимъ само следната кжса, основна и характерна мисль: „Въ реалната Любовь нѣма страдания, нѣма смъртъ. Въ нея има растене и постижение. Тя се отличава съ даване. Любовта въвежда въ Царството Божие. Реалната Любовь нито ограничава, нито се ограничава.“

Любовта на сѣнкитѣ е „на ограничения и страдания.“ Тя се описва въ романитѣ и хората я изживяватъ ту като драматична, ту като комична, а най-често като трагична, сиречъ, една любовь пълна съ страдания, която най-често завършва съ тѣлесна смъртъ. Идеалътъ въ тази любовь на сѣнкитѣ е „сѣнка“ и преходно нѣщо. Затова тя носи страдания, ограничения и разочарования. Тази любовь най-често се проявява въ влюбването, което споредъ Учителя „има нѣщо общо съ пиянството.“ За тази „любовъ на сѣнкитѣ,“ Учителътъ е говорилъ много

малко, твърде малко. Много просто! — Не е необходимо да се говори на хората за нѣщо, въ което всички тѣнѣтъ. Въ любовта на сѣнкитѣ, въ влюбването и пиянството, свѣтътъ живѣе отъ памети вѣка. Трѣбва да му се покаже другия път, друго нѣщо — истинската Любовь на реалността, въ която има животъ вѣченъ. Това прави Учителѣтъ, съ голѣмъ замахъ и щедростъ. Защото „само великото Божествено Начало въ човѣка е въ състояние да раздвижи заспалитѣ умове и затворенитѣ сърдца“; защото „Любовта превръща скърбитѣ въ радости, негодитѣ — въ блага; защото „Тя повдига хората и ги учи да разбиратъ смисъла на всичко.“

Въ историческото развитие на хората, на общества, Любовта е останала дори досега не напълно разбрана. Онази форма, въ която тя е могла отчасти да бѣде възприета е била религията. Затова сж се явили религиитѣ на земята. Това е една обществена форма, въ която хората се опитаха да ограничатъ Любовта. Тази форма послужи за раздѣлянето на народитѣ. „Любовта, обаче, казва Учителѣтъ, стои надъ всички религии. Тя обединява всички народности, въ името на Първичния Всепроникващъ Разумъ. Въ Божествения свѣтъ сжествува само Любовь.“

Има една религия, която споредъ Учителя е „връзка между Любовта и Мѣдростъта. Тази религия, казва Той, ни прави подобни на Бога.“ „Само този, който има Мировата Любовь е истински религиозенъ и безсмъртенъ.“ Съ тѣзи думи и схващания, Учителѣтъ ни издига, издига всички хора, издига свѣта до онази висота, до която се е издигналъ самия Христосъ, Чието „Царство не е отъ този свѣтъ,“ който стои надъ всички форми на земята. Само така, ние ще разберемъ мисълта, че „въ физическия свѣтъ нѣма моралъ.“ „Моралъ, казва Учителѣтъ, има само между разумни сжщества.“ Погледнато дълбоко, истинскиятъ моралъ е двигателното звено между хора, които сж поставили Любовта като основа на своя животъ. Затова, Учителѣтъ казва: „Оставете Любовта да се проявява свободно!“.

Днешниятъ свѣтъ се намира въ непрогледенъ мракъ, въ велико неведение за живота, за доброто, което трѣбва да дойде на утрешния день. Идеалъ на днешния свѣтъ е личното добруване, взето въ най-широкъ смисълъ на думата и приложено до общества, народитѣ и пр. Това е философията на свѣта, ето хилядилетия. Тази философия е докарала всичкитѣ злини на земята. Тя е издигнала до култъ грубата сила, измамата и незачитането на живота. Ала свѣтътъ, следъ като е опиталъ всичкитѣ тѣзи методи си остава все сжщия — неоправенъ, безъ справедливостъ, безъ миръ, тѣнещъ въ зло. Свѣтътъ опита всичко и не постигна нищо. Не е опиталъ само Любовта! — — —

Учителѣтъ е вестителъ на Любовта, на Божествената Любовь въ свѣта. Той казва: „Само Любовта е въ състояние да оправи свѣта!“ Въ това седи най-голѣмото отношение на Любовта къмъ свѣта — само Тя може да го оправи!

Ще завършимъ тази глава за „Любовта въ свѣта,“ съ великитѣ думи на Учителя:

„Бждещиятъ свѣтъ е свѣтъ на Любовь, разбрателство, братство и свобода. Всички поданици тамъ жувѣятъ братски.“

За този новъ свѣтъ, всѣки единъ човѣкъ на земята трѣбва да принесе своя даръ,

(Следва)

Б. Боевъ

Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането*)

При дишането трѣбва да имаме най-хубави мисли, чувства и желание да постѣпваме добре. Нѣкои искатъ много лесно да постигнатъ нѣщата, като сж ги механизирали. Механичното дишане не е достатъчно. Трѣбва да се съобразяваме съ законитѣ на природата. За истинско прилагане принципитѣ на дишането се изисква известна философска подготовка — единъ богатъ вътрешенъ опитъ. При дишането е необходима концентрация на съзнанието. Въ допълнение на казаното въ миналата книжка, за психичнитѣ условия на дишането, Учителътъ дава още следнитѣ разяснения (24):

„Когато дишашъ, дрѣжъ въ ума си най-добритѣ хора. При дишането нѣма да се занимавашъ съ погрѣшкитѣ на хората. Дрѣжъ въ ума си най-хубавото, което срѣщашъ въ живота си. Мисли за дървета, които цвѣтятъ, за рѣки и бистри извори, които текатъ. И тогава ти възприемашъ добре Божественитѣ блага съ въздуха. Срѣщашъ нѣкое хубаво растение. Фотографирай го въ ума си, запиши го въ съзнанието си. Видѣлъ си нѣкой хубавъ изворъ. Задрѣжъ го въ съзнанието си. Видѣлъ си на планината нѣкоя хубава канара. Запази я въ ума си. Хубавитѣ картини извикватъ въ ума ни хубави мисли, чувства и постѣпки. Не дрѣжъ въ ума си образа на счупена стомна, или скарването на хора. Този въпросъ има отношение съ дишането. Ако държишъ въ ума си отрицателни картини, дишането ти нѣма да бѣде правилно. Правилното дишане изисква да имашъ хубаво разположение на духа и да си изпълненъ съ красиви мисли“.

Присѣтствието на Божествената мисль въ съзнанието при дишането Учителътъ нарича опорна точка. За необходимостта отъ подобна психична активностъ при дишането, Учителътъ се изразява съ следнитѣ думи (15):

„За да приложите който и да е отъ методитѣ за дишането, вие трѣбва да имате въ себе си поне една опорна точка. Когато сте въ трудно положение, задайте си въпроса: Дали вие сте опорна точка на Божествената мисль. Каква е разликата между Божествената и човѣшката мисль? Първата се отличава отъ последната по своята интензивностъ, широчина, дължина и съдържание. За да направите точна разлика между тѣзи два вида мисли, вие трѣбва да познавате Божественитѣ мисли въ онова чисто състояние, въ което тѣ пристигатъ до човѣшката душа. Да възприемете една Божествена масль, това значи да се изкачите на най-високия планински върхъ и отъ тамъ да я възприемете. Ако въ ума ви влѣзе една Божествена мисль, презъ цѣлия ви животъ тя ще бѣде свѣтлина за душата ви. Мощно нѣщо е Божественото. Който живѣе съ Божествени мисли, той всѣкога е силенъ“.

Изобщо при дишането приемаме толкова повече Божествени блага, колкото повече въ своето съзнание сме въ по-голѣма хармония съ цѣлото Битие. А висшиятъ изразъ на хармонията е Любовта. Ето защо, когато нашето съзнание при дишането е изпълнено съ любовъ, ще имаме най-голѣми постижения. По този въпросъ Учителътъ дава следнитѣ освѣтления (14):

*) Вижь брой 7.

„Дишането е двоенъ процесъ: физиологиченъ и психиченъ. Крайната целъ на дишането като психиченъ процесъ е пречистване на мисълта. Кое е най-доброто дишане? Пълното или дълбокото дишане. За пълното дишане помага главно Любовта! Тя е необходимо условие за пълното дишане. Когато диша, човѣкъ трѣбва да оценява въздуха като голѣмо благо. Тогава въздухътъ прониква и въ най-отдалеченитѣ клетки на дробовѣтъ и имъ изпраща своята прана — жизнена енергия, която тѣ извличатъ и изпращатъ по цѣлия организъмъ. Всѣка Божествена енергия, която слиза отгоре, трѣбва да мине първо презъ дихателната система, оттамъ да се качи въ ума и после да слѣзе въ сърдцето. Дишайте съ любовъ, ако искате да имате всѣкога добро вътрешно разположение. Разгнѣвите ли се малко, цѣлата хармония въ организма се нарушава, а съ това и дишането не става правилно“.

Кой е новиятъ начинъ на дишане? Разумни сили стоятъ задъ всички природни процеси. И тия сили изтичатъ отъ любовта на Свѣтовното Сърдце. Ние сме потопени въ тая любовъ. Цѣлата природа е изложба, на разумността и любовта. Сжщо и въздухътъ е изразъ на любовта на тѣзи космични сили, които стоятъ задъ всички видими явления. Разумното Начало въ свѣта ни дава като любовенъ даръ за нашето повдигане въздуха съ всички ценни сили, които го проникватъ. Тая идея трѣбва да буди въ насъ при дишането свещенъ трепетъ. благоговение; благодарностъ и любовъ къмъ Великата Разумностъ, Това е дишане съ любовъ!

При дишането трѣбва да съзнаваме, че въздухътъ е изразъ на любовта на Великата Мирова Майка къмъ нейнитѣ деца. Свѣтовното Сърдце е приготвило всички възможности за своитѣ деца и съ нѣжна и любеща ржка ги води къмъ сияйнитѣ простори на свѣтлината, свободата и радостта. Когато тая идея живо изпълва съзнанието ни при дишането — това е дишане съ любовъ.

Тогава дишането става свещенодействие. То става разговоръ между човѣка и Бога! Тогава то става мощенъ факторъ за физичното и духовното повдигане на човѣчеството. Тогава дишането става магиченъ ключъ за велики постижения въ областта на духа!

Това е новиятъ начинъ на дишане! И усвояването му ще има грамадни послѣдствия за извличане изъ въздуха на ония сили, които го проникватъ. Усвояването му е отъ голѣмо значение за раждането на новия човѣкъ. Този новъ начинъ на дишане ще бжде важенъ факторъ за събуждането на вътрешния човѣкъ — човѣкътъ на състраданиято, милостта и жертвата — братътъ на всички сжщества.

Човѣкъ трѣбва да започва деня съ дихателни упражнения, които ще му донесатъ обнова, пречистване и издигане на съзнанието. Ако ги прави съзнателно, тѣ ще представятъ разговоръ, обмѣна, интимна връзка съ Великата Разумностъ въ свѣта. Ето обясненията на Учителя по това (24):

„Дишането трѣбва да е съзнателно. Ако не е будно съзнанието на човѣка, богатата, които сж скрити въ природата, не оставатъ въ дробовѣтъ му. Отъ ония хора, които сж немарливи въ живота, и нѣматъ поне малко любовъ къмъ Бога, Богъ крие богатата си. И да имъ ги даде, тѣ не могатъ да ги използватъ.“ „Като станете сутринта, направете дълбоко дишане. При дишането ти ще влѣзешъ въ връзка съ Бо-

га, ще придобиешъ Неговитѣ качества и ще имашъ разположението Му. По този начинъ човѣкъ още сутринъта съ първото дихателно упражнение ще се тонира, ще се акордира съ Великата Разумностъ въ свѣта и презъ цѣлия день ще бжде въ свѣтла и радостна вътрешна атмосфера.“

„Три пѣти на день — сутринъ на обѣдъ и вечеръ—по 10 — 15 минути човѣкъ трѣбва да диша съзнателно, като поблагодари на Великото Разумно Начало въ свѣта за въздуха. А пѣкъ мнозина сж заняти съ друго: мислятъ за тефтеритѣ, за паритѣ, за щастието си, а пѣкъ на туй, отдето иде щастието имъ, не обръщатъ внимание!“ Нѣкои отъ въпроситѣ, които могатъ да ни занимаватъ, Учителътъ излага съ следнитѣ думи (18):

„Всѣка сутринъ и вечеръ човѣкъ трѣбва да употребява по 10—15 минути за размишление — да си отговори на въпроса, защо е дошълъ на земята, какъвъ е смисълътъ на живота и т. н. Чрезъ мисълта си човѣкъ черпи енергии отъ природата. Така той си пробива пѣтъ и всрѣдъ най-непроходимитѣ мѣста и се свързва съ Великото и Мощното въ природата. Ако не можете изведнажъ да си отговоритѣ на нѣкои въпроси, не се обезсърдавайте. Постоянствайте день, два, три, четири и т. н., докато се свържете съ мисълта на по-напредналитѣ сжщества, които веднага ще ви помогнатъ.“

И тъй, при дишането съзнанието ни трѣбва да е ангажирано съ известни Божествени мисли. Можемъ да си послужимъ и съ нѣкои свещени изречения. Има два метода въ тоя случай. Може да се направи дълбока вдишка и задръжка и при издишване да се произнесатъ тия думи. Вториятъ методъ е този: при вдишване, задържане и издишване мислено се произнасятъ мистичнитѣ изречения, тѣ занимаватъ съзнанието. Тогазъ тия мисли оживяватъ въ насъ, ние добиваме прозрение за вътрешния имъ смисълъ, за скрититѣ имъ богатства.

При всѣка вдишка човѣкъ приема единъ даръ отъ разумната природа. Но оня, който взема, трѣбва и да дава. Защо тогава човѣкъ въ отговоръ на това ценно, което получава, да не даде нѣщо ценно и красиво отъ себе си? Така той ще стане съучастникъ въ изграждането на новия животъ на земята. Учителътъ казва по това (8):

„Като приемешъ въздуха и после, като го изпращашъ навънъ, тури най-хубавата мисълъ. Спри въздуха известно време и при издишване кажи бавно: Искамъ да мисля добре. Искамъ да чувствавамъ добре. Искамъ да постъпвамъ добре. — И каквото искашъ, ще бжде, защото дишането е мощенъ, магиченъ ключъ, който отваря вратитѣ на всички възможности.“

Дишането може да се превърне въ методъ за свързване съ Великата Разумностъ въ свѣта. Хубаво е, при вдишване, задържане и издишване човѣкъ да се намира въ единъ видъ молитвенъ разговоръ съ живата природа, въ общение съ Разумното Начало въ свѣта, като прекара това време въ съсрѣдоточение и молитвено размишление върху Божественото.

Дишането и възходътъ на човѣшкия душевенъ животъ

Казахме по-рано, че съзнателното дишане обновява коренно, както организма, тъй и душевния животъ, като упражнява грамадно влияние върху мислитѣ и чувствата на човѣка, върху характера му, върху

дарбитѣ и способноститѣ му. Мислитѣ, чувствата и желанията му се пречистватѣ и урегулиратѣ. Естествено е, че това води къмъ вътрешна хармония, къмъ свѣтло разположение на духа. Учителѣтъ по този въпросъ дава следнитѣ разяснения (21):

„Мнозина се оплакватѣ отъ неразположение на духа. Тѣ търсятѣ причинитѣ на това нѣкъде вънъ, но не могатѣ да ги намѣрятѣ. Неразположението се дължи на самитѣ тѣхъ; то се крие въ една отъ следнитѣ три причини: въ стомаха, въ дробовѣтъ, или въ мозъка. Или стомахътѣ не е свършилъ работата си, както трѣбва, или дробовѣтъ, или мозъкътѣ. Щомъ се подобри състоянието на стомашната, дихателната и мозъчната системи, неразположението веднага изчезва. Забелязано е, хора, които иматѣ нѣкакъвъ недостатъкъ въ дихателната си система, сж спривави, нервни, лесно се сърдятѣ. Най-малката причина може да ги изкара отъ равновесие“.

Дишането усилюва волята. Това е много понятно, защото, за да се правятѣ редовно всѣки день дихателни упражнения, човѣкъ трѣбва да употреби силна воля, постоянство; така той я калява. Отъ друга страна, чрезъ своето дишане той подтиква къмъ дейностъ и своята възвишена духовна природа, която включва и разумната воля.

Човѣкъ, който почва да диша правилно, става спокоенъ. Това е, защото всички физиологични функции въ организма му ставатѣ правилно, и отъ друга страна тѣ внасятѣ хармония и сила въ психичния му животъ. При правилно, дълбоко, ритмично дишане човѣкъ не само развива своитѣ разсѣждѣчни способности, но и добива известна мекота и нѣжностъ, става магнетиченъ и учтивъ въ обходата си. Отъ друга страна, той се освобождава отъ всѣкаква апатия.

При правилното дишане нервната система се усилюва. Всѣка нервностъ изчезва. Ето единъ много лесенъ методъ между другото за онзи, който е нервенъ, раздражителенъ. Учителѣтъ по този въпросъ казва така (19):

„Който диша правилно, той постепенно се обновява. Не диша ли правилно, нѣма ли ритмиченъ пулсъ, никаква хармония не може да придобие. А придобие ли известна хармония, никакви външни условия, никакви влияния не могатѣ да го изкаратѣ отъ релситѣ“.

Когато човѣкъ усѣща умора, да направи нѣколко дълбоки вдишки и веднага ще почувствува освежаване и отмора. Когато се опечали, обезсърдчи, обезвѣри, обезнадежди, когато изпадне въ съмнение, да направи нѣколко дълбоки вдишки и ще повдигне духа си. Разбира се, при тия вдишки, концентрацията на мисълта е необходима. Отмората, която човѣкъ добива следъ дихателнитѣ упражнения, наподобява до известна степенъ на отмората, която човѣкъ чувствува следъ укрепителенъ сънъ. При възбуда, гнѣвъ или апатия човѣкъ да направи нѣколко дълбоки вдишки и всички тия отрицателни прояви изчезватѣ. Учителѣтъ дава следнитѣ опѣтвания по този въпросъ (8):

„Нѣкой се гнѣви, сърди се на този, на онзи, и после диша дълбоко. Не! Преди да се разгнѣви, да диша дълбоко. Да напълни дробовѣтъ си съ чистъ въздухъ и тогава да говори. Не спазва ли това правило, думитѣ му нѣма да иматѣ резултатъ; нито той ще се ползува отъ тѣхъ, нито другитѣ. Бждете снизходителни къмъ погрѣшкитѣ на хората,

за да не внасяте смущение въ сърцето си. Щомъ мислите за погрѣшкитѣ имъ, дишайте дълбоко, за да се проясни мисълта ви. Когато човѣкъ се сърди, когато е нервенъ, когато има каквато и да е отрицателна мисълъ, причината е, че дишането му не е правилно. Като не диша правилно, хората постоянно се каратъ. За да избѣгватъ спороветѣ, или недоразуменията помежду си, тѣ трѣбва да дишатъ дълбоко. „Преди да говоришъ, поеми въздухъ. Добритѣ оратори дишатъ дълбоко. Които не дишатъ дълбоко, не говорятъ добре. Като поемешъ нѣколко пжти дълбоко въздухъ, преди да говоришъ, ти ще се свържешъ съ Великото Разумно Начало, ще се тонирашъ, въ тебе ще настане хармония, сила, свѣтлина. Преди да се срещнешъ съ нѣкого, направи нѣколко дълбоки вдишки. Преди да се ржквашъ съ нѣкого, поеми въздухъ дълбоко нѣколко пжти. Преди да влѣзешъ въ стаята си, или въ нѣкой салонъ, или нѣкъде на гости, пакъ поеми въздухъ дълбоко нѣколко пжти. Преди момента за проява на волята, направи предварително нѣколко дълбоки вдишки, за да приложишъ по-голѣма и но-благородна сила въ постжпкитѣ си“.

Човѣкъ иска да вземе нѣкое решение. Нека предварително направи нѣколко упражнения на дълбоко дишане и следъ това да пристжпи къмъ вземане на решението. Така той ще събуди по-дълбокитѣ творчески сили на своя духъ. Искане да пише писмо. Нека сжщо предварително да направи нѣколко дълбоки вдишки и следъ това да пристжпи къмъ писане на писмото. Така все ще му дойдатъ нѣкои ценни мисли. Искане да свири, да пѣе, да рисува, да пише поезия или научно произведение, искане да започне едно предприятие, нека направи предварително нѣколко дълбоки вдишки и следъ това да пристжпи къмъ работа.

Отъ горното е ясно, че има връзка между дишането и живото-разбирането на човѣка. Учителътъ казва по това:

„У мнозина отъ васъ бѣлиятъ дробъ не функционира правилно и вследствие на това не можете да имате правилни възгледи за живота“ (11). „Религиознитѣ и научнитѣ разбирания на човѣка и всичко друго зависи отъ дишането“ (10). „Който не диша дълбоко, не може да възприеме новитѣ идеи“ (9). Въздухътъ се прониква не само отъ прана или жизнена сила, но и отъ висши психически сили. Човѣкъ може да ги възприеме, ако спазва законитѣ на правилното и съзнателно дишане. Правилното дишане при участието на мисълта е необходимо, за да се разцѣвти душата съ всичката си красота, за да стане тя проводникъ на Божествената Любовь. Връзката между дишането и този възходещъ пжтъ на душата, Учителътъ обяснява така:

„Обичъ има не само въ човѣшкото сърдце, но и въ природата. Въздухътъ е проникнатъ отъ обичъ, но трѣбва да знаете, какъ да я извадите отъ тамъ“ (18). „Когато човѣкъ възприема едно благо съзнателно, съ благодарностъ, Любовьта започва да действува въ него. И тая любовь е възходеща и разширява човѣка“. „Когато човѣкъ се намѣри въ затруднение, той трѣбва да диша дълбоко. Като диша и поема въздуха презъ носа, той ще намѣри Господа. Като диша, човѣкъ започва да мисли. Съ мисълта идватъ и чувствата. Който диша съзнателно, само той може да намѣри Бога. Господъ казва на човѣка: Като дишашъ презъ носа си и мислишъ, ще Ме намѣришъ и ще слушашъ, какво ще ти говоря. Въздухътъ е носителъ на

електричеството и магнетизма. Тая енергия минава презъ носа на човѣка и обновява и облагородява нервната му система. Бждете внимателни къмъ въздуха, който влиза презъ носа ви, защото това подготвя пжтя на човѣка къмъ Божествената мисълъ. Ако човѣкъ не диша правилно, и любовта у него не се изявява правилно. Съ други думи, при правилното дишане се дава възможностъ на любовта, на Божественото, да проговори въ човѣка“.

Опити

Човѣкъ трѣбва да проучава опитно методитѣ за дишането. По-неже науката за дишането е една обширна областъ, която има все-странно приложение въ много области на живота, то тукъ се отваря широко поле за проучаване. Учителътъ говори така по този въпросъ(14):

„Вие трѣбва да изучавате добре процеса на дишането, да можете да го опитате въ физиологично и психично отношение. Изучавайте разнитѣ методи за дишане, за да видите, кои методи можете да приложите като най-добри“.

Учителътъ дава между другото и интересни опити съ свѣтлината. (14):

„Правете опити при всѣка вдишка да мислите за свѣтлината, за да можете по този начинъ да се свържете съ нейнитѣ енергии. Тия енергии се намиратъ въ въздуха, отгдето трѣбва да ги извлечете. Като мислите за благоуханието, ще извлечете отъ въздуха другъ родъ енергии. Като мислите върху известни думи и сжщевременно дишате, ще видите, че всѣка дума се отразява различно върху пулса на сърдцето. Когато човѣкъ се въодушеви отъ възвишени мисли или чувства, биенето на сърдцето му е ритмично, пулсътъ му е правиленъ, ритмиченъ. Когато човѣкъ живѣе въ областта на грубитѣ и ниски чувства, пулсътъ му е дисхармониченъ, неправиленъ.“

Аналогично упражнение дава Учителътъ и за бѣлия цвѣтъ 1 (12):

„Ще направите едно упражнение съ вдишване и издишване, при което мислено ще възприемете бѣлия цвѣтъ. Този цвѣтъ да влиза отгоре ви, като душъ. Вдишванията ще ставатъ ритмично. Ще броите до 4 при всѣко вдишване и издишване и едновременно ще мислите за бѣлия цвѣтъ и за чистотата. Добре е да правите упражнението на чистъ въздухъ, ако имате у дома си градина. Жълтиятъ цвѣтъ съответствува на мъдростта, червениятъ — на любовта и на живота, зелениятъ — на растежа. Задъ всѣки цвѣтъ има една разумна сила въ природата. Самиятъ цвѣтъ е само една маска за тази сила.“ Ако при дишането, мислите за разнитѣ цвѣтове, ще се свържете съ енергиитѣ скрити въ тѣхъ, и ще ги приемете.

П. М-въ

Тайната на Нострадамуса

Нострадамусъ е безспорно една отъ най-загадъчните личности въ историята. Името му за едни е било синонимъ на шарлатанство, за други — на най-висше прозрение. Сигурно, още не е дошълъ часътъ, когато ще може да се снее булото, което скрива неговата тайна. Ето защо, целта на настоящето изложение е само да изнесе нѣкои отъ резултатитѣ, получени при изследванията въ тая областъ. И ако читателитѣ не намѣрятъ въ нашитѣ статии онова, което сж очаквали, ние се надѣваме, че тѣ ще иматъ възможность да получатъ поне отчасти представа върху една колкото интересна, толкова и тъмна проблема.

Мишелъ дьо Нотрдамъ, съ името на когото обикновено се свързватъ прочутитѣ предсказания, е роденъ на 14/23. 12. 1503 г. къмъ обѣдъ въ Сенъ-Реми-анъ-Провансъ.

Потомъкъ на покръстенъ еврейски родъ, който е далъ много учени лѣкари и математици, той самъ е завършилъ медицина въ университета въ Монпелйе, а по-късно е билъ професоръ по математика въ Салонъ-анъ-Провансъ и другаде.

По покана на марсилскитѣ първенци той взима дейно участие въ борбата противъ чумата презъ 1546 год. както като лѣкаръ, така и като щедъръ дарителъ.

Следъ загубата на първата си жена и дветѣ си деца Нострадамусъ се отдава на своитѣ любими астрономически и окултни занимания. Презъ 1555 год. той издава първитѣ нѣколко центурии, „които той е пазилъ дълго време, безъ да желае да ги публикува“, както казва неговиятъ биографъ.

Успѣшнитѣ му, почти чудотворни лѣкувания и сбждването на нѣкои предсказания, специално необикновената смъртъ на Хенриха II презъ 1559 год., описана съ подробности въ центуриитѣ (I, 35), сж му създали още приживе широка известность и връзки съ всички европейски дворове. Той е ималъ небивалата за онова време честъ да бжде посетенъ въ Салонъ отъ Карла IX., който го назначава и за придворенъ лѣкаръ и астрологъ.

Въпрѣки всичко това, Нострадамусъ, като истински окултистъ, е водилъ единъ твърде простъ и скромнъ животъ и следъ смъртта си—2. VII. 1566 г.—е оставилъ у своитѣ съграждани спомена за единъ необикновенъ човѣкъ, както по учеността си, така и по своята благотворителность и човѣчность.

Отъ 1550 до 1567 год. Нострадамусъ е издавалъ всѣка година алманаси съ предсказания, които, обаче, сж изгубени. Свѣтовната му слава се дължи на други три книги, които той ни е завещалъ, а именно:

Десетъ центурии, т. е. десетъ глави отъ по сто четиристишия; изключение прави само седмата, която има само 42 четиристишия въ първитѣ издания или 44 въ по-къснитѣ.

Неговитѣ „Пророчества“, съдържащи 141 четиристишия, се считатъ като продължение на десетѣтѣхъ центурии.

Освенъ това има и „Други предсказания на М. Нострадамусъ“, които съдържатъ 58 шестостишия.

Въ своя „Предговоръ до моя синъ“ Нострадамусъ споменава изрично, че предсказанията по време и мѣсто сж направени възъ основа на астрономически изчисления и само имената на лицата и мѣстата сж резултатъ на интуитивно прозрение. Той се е ползувалъ при това отъ „нѣколко тома, които сж били пазени тайно презъ дълги вѣкове“ и които той е трѣбвало да изгори, „за да не се злоупотрѣби съ тѣхъ въ бждеще“.

Последнитѣ центурии сж били публикувани презъ 1558 год.. Споредъ Д-ръ Вьолнеръ „Пророчествата“ сж взети отъ алманаситѣ — 1550 до 1567 год., а „шестостишията“ сж излѣзли презъ 1605 год.. Има доста издания на „Истинскитѣ центурии и пророчества на М. Нострадамусъ“. Като едно отъ най-мѣродавнитѣ се сочи амстердамското отъ 1668 год.

Съчиненията на астролога отъ Нотрдамъ сж написани на срѣд-невѣковенъ френски езикъ, но е употребенъ не френскиятъ, а латинскиятъ синтаксисъ. Текстоветѣ изобилствуватъ съ астрологически термини и алегии отъ всѣкакъвъ видъ. Въ това отношение не правятъ изключение и въведенията, написани въ проза: „Предговорѣтъ до моя синъ“, който е уводъ къмъ първитѣ седемъ центурии, както и „Писмото до Хенриха II“, което служи за предговоръ къмъ останалитѣ. И двата тия документа сж се считали за непреводими.

Отъ предсказанията въ стихотворна форма само нѣкои мѣста отъ центуриитѣ сж по-понятни. „Пророчествата“ сж много по-мжтни отъ центуриитѣ, а „шестостишията“ просто не се подаватъ на дешифриране.

Съ една дума, всичкитѣ работи на Нострадамуса по-скоро отблѣскватъ съ своята хаотична неясность. Впрочемъ, тѣкмо това е било и намѣрението на автора, както е подчертано нѣколкократно въ двата предговора. По-точно казано, мъглявиятъ езикъ е само една отъ многото мѣрки, които целятъ да направятъ нострадамусовото литературно наследство, колкото е възможно по-недостъпно.

(следва)

Д-ръ Ил. Стр.

Поститѣ и гладѣтъ като лѣчебни методи*)

„А ти кога постишъ, помажи главата си, и лицетъ си омий; да се не покажешъ предъ чловѣцитѣ, чѣ постишъ, но Отцу твоему, Който е въ тайно“ . . .

(Мат. 6, 17-18).

Постенето датира оттогава, откато съществува човѣшкиятъ родъ на земята. Доколкото можемъ да се взремъ въ здрача на човѣшката история, винаги се установяватъ дветѣ форми на постене: лѣчебното постене и култното или религиозното постене. По своето първично естество, обаче, тѣзи два вида постене сж едно и сжщо. Култното и лѣчебното постене у старитѣ културни народи сж били едно общо нѣщо, понеже тѣхната медицина е почивала на религиозна основа. Царетѣ, свещеницитѣ, посветенитѣ, пророци и адепти знаели отъ опитъ, че постенето лѣкува не само тѣлото, но и освобождава „вътрешния човѣкъ“ отъ угнетяващи изживявания. Здравето на тѣлото и „здравето на душата“ сж тѣсно свързани едно съ друго. Всѣки пробуденъ човѣкъ вижда и знае това.

Старитѣ религиозни творци и законодатели като Буда, Мохамедъ, Мойсей и Христосъ, съ мждростѣта си създадоха предпазното постене. Човѣкъ трѣбва да прочете думитѣ на Мохамеда: „Молитвата ни води до половината пътъ къмъ Бога; постенето ни донася предъ вратитѣ на Небето,“ за да разбере дълбоката мждростъ, която го е ръководила.

Въ днешно време легендарнитѣ пости отъ 40 дни на Мойсея и Христа се смѣтатъ отъ материалиститѣ като приумица. Всѣки лѣкаръ, обаче, който е прилагалъ постенето като лѣчебенъ методъ знае, че едно 40-дневно постене не е невъзможно. Неведението на хората относно този въпросъ трѣбва да се смѣта като обедняване на човѣшкия мирогледъ. Старитѣ арийци сж постили единъ день въ седмицата. Спартанцитѣ и персийцитѣ приучвали своитѣ деца и жени къмъ продължително постене, за да заздравятъ тѣлото имъ. Старитѣ нормандци постили преди всѣка битка. Великиятъ Буда постилъ дълго и приучвалъ ученицитѣ си на дълги пости. Египетскитѣ фараони изпълнявали дългитѣ религиозни пости. Старитѣ гърци имали сжщо подобенъ религиозенъ обичай. Доколко лѣчебнитѣ и религиознитѣ пости сж се идентифицирали, виждаме отъ писанията на стария прочутъ лѣкаръ Галенъ: „Душата се задушава отъ многото кръвъ и мазнини и не е способна да схваща небесни и божествени нѣща.“

При първитѣ християни еднодневното седмично постене е било нѣщо въ реда на нѣщата. Теофрастъ (390 г пр. Хр.) е казалъ следното: „Изобилното хранене, особено храненето съ месо, подтиска разума, прави човѣка ленивъ и често глупавъ.“

Въ историята се споменава често за прочути учени и философи, които сж постили редовно презъ живота си. Така прочутиятъ калугеръ

*) Използувано съчинение — Д-ръ Отто Бухингеръ: Лѣковитото постене и неговитѣ помощни методи като биологиченъ пътъ.

и философъ Роджеръ Беконъ (1214 до 1294 г.) прилагалъ едно методично и продължително постене за възобновяване и подсилване не само на физическитѣ, но и на душевнитѣ си сили. Стариятъ француски лѣкаръ Картонъ съобщава за едно комбинирано постене, което прилагалъ свещеникътъ Бернардъ отъ Малта (1724 г.), което е давало изумително добри лѣчебни резултати. Следъ 25 до 30-дневно постене той е препоръчвалъ храна, която отъ гледището на днешната наука съдържа най-ценнитѣ витамини. Още Хипократъ, Асклепий (100 г. пр. Хр.), Тесалий отъ Тралесъ, както и римлянинътъ Корнелий Целзий сж препоръчвали 7-дневното постене.

Въ ново време следъ като човѣчеството е изживяло и изживява още единъ дълъгъ периодъ на гастрономство, между човѣцитѣ се надигатъ отново гласове на разумъ. Въ своята терапевтична книга Д-ръ Вундерлихъ пише: „Съ диета и вътрешенъ, душевенъ миръ се лѣкуватъ всички болести.“ Въ физиологията си бернскиятъ проф. Валентинъ пише: „Огнемането на храната е най-добриятъ лѣчебенъ похватъ въ ржката на лѣкаря, който му е билъ повѣренъ нѣкога.“

Следъ 30 годишно мълчание въ литературата по този въпросъ, Д-ръ Таннеръ, — американски лѣкаръ — бѣ първиятъ, който се зае да докаже предъ научнитѣ срѣди безвредността на постенето и глада. Известниятъ антропологъ проф. Ранке пише следното по този въпросъ: „На 28 юний 1880 год. започна Д-ръ Таннеръ единъ 40-дневенъ постъ, за да докаже на авторитетитѣ на науката възможността на тѣлото да преживѣе единъ периодъ отъ дни безъ всѣкаква храна, освенъ вода. Подъ надзора на ректора на университета, Д-ръ Гумтъ, било изследвано съ точностъ теглото на тѣлото, размѣритѣ му, температура и пулсъ. Следъ 40 дневно постене Д-ръ Таннеръ отслабналъ отъ 71.4 кгр. на 55.1 кгр. — значи 16,3 кгр., което той съ едно разумно хранене набавилъ за 8 дни.“

Ние се питаме още, какъвъ е билъ смисълътъ на дългодневното постене на великитѣ учители — Буда, Мохамедъ, Христосъ и много др. Въ физиологията на глада и постенето днесъ е известно, че не само тѣлото на гладувания е подложено на изпитания. Душевнитѣ изпитания и тѣхното преодоляване сж най-тежкото и най-величественото у гладувания. По време на глада човѣкъ се подлага на едно всестранно изпитание. Явяватъ се вътрешни борби между личността и духовното „азъ“, нервната система става много чувствителна, човѣкъ бива предразположенъ къмъ медитация и съзерцание. Преодоляването на духовното върху тѣлесното, на висшето надъ низшето, води по пѣтя къмъ съвършенството.

Най-висшата организмова форма на земя е човѣшкото тѣло. Господството надъ него е господство надъ всичко земно. Христосъ — „най-голъмиятъ измежду синоветѣ“ — прие за себе си дълги пости. Въ тѣхъ Той извиси духа си до Бога и победи свѣта. Той каза на ученицитѣ си: „Дерзайте, Азъ победихъ свѣта,“ а на изкусителя рече: „Не само съ хлѣбъ живѣе човѣкъ, но съ всѣко слово, което изхожда изъ Божиитѣ уста.“...

Ст. Карапетровъ

За красотата

Мѣстото на красотата въ живота е много по-голѣмо, много по-важно, отколкото изглежда на пръвъ погледъ, макаръ днесъ много хора, да мислятъ, че нуждата отъ красотата е последна нужда.

Човѣкъ, който има само физиологични нужди, който се храни, за да живѣе, живѣе, за да изработи храната си, въ тѣсния кръгъ на тия нужди, не чувствува голѣма потребностъ отъ красота, която, вмѣсто да го ползува, по-скоро ще му доядва.

Каква полза наистина отъ една прекрасна картина или статуя за човѣкъ, чийто стомахъ е празенъ и който презъ тъмнитѣ очила на глада вижда всичко черно, мрачно, безнадеждно? Каква полза отъ една възхитителна, божествена музика за човѣкъ, въ душата на когото гърмятъ тежкитѣ, убийствениѣ, монотоннитѣ и груби звуци на машината?

Каква възхита ще предизвика въ угнетения и обезвѣрения човѣкъ благородниятъ подвигъ, който освѣтава мрака на живота. Тя би била колкото свѣтлината на свѣтулката въ тъмнината на лѣтната нощъ! Какъ ще прозре той красотата на душата, когато не я съзнава, не чувствува, не вѣрва въ нея и не я признава?

Това не е така само за отруденитѣ, измѣченитѣ, обремененитѣ и онеправданитѣ, за които животътъ е само бreme — тѣ не го чувствуватъ като благо, и затова не могатъ да съзнаятъ и признаятъ душата, но и за тия, които сж прекалено облагодетелствуванни отъ сждбата въ материалната областъ. Тѣ още по-малко се замислятъ върху душата, още по-малко я търсятъ и намиратъ

А красотата е качество на душата. Въ материалния свѣтъ ние виждаме само отражението ѝ. Истина е, че красотата ще спаси свѣта, защото тя е свързана съ сжщината на живота, съ неговата цель и смисълъ. Красотата е свързана съ доброто, съ правдата, съ любовта, истината и мъдростта. Върху нея злото никога не хвърля сѣнка.

Въ обикновения всѣкидневенъ животъ има много малко красота, а и хората много малко се стремятъ да я създадатъ. Животътъ би се оправилъ, ако всѣки, при условията въ които живѣе, би направилъ всичко, за да внесе малко отъ малко красота въ своята срѣда.

Човѣкъ е предразположенъ винаги да свързва стремежа си къмъ красотата съ стремежа къмъ дребни материални обекти. Задъ тѣхъ, обаче, седи не красотата, а измамата. А красотата е голѣма, велика, необятна като вселената и плътско око не може да я обхване. Красотата сжществува навредъ въ вселената, но ние, ограничени въ дребнитѣ си всѣкидневни интереси, свързани съ материалнитѣ условности на физическия животъ, не сме способни да я видимъ, а още по-малко до я съзнаемъ, да я почувствуваме, да я живѣемъ.

Навредъ въ вселената владѣе планомѣрность, хармония, музика, поезия, мъдрость, могъщество, величие. Всичко това въ своето единство дава една импозантна, неизмѣрима, непостижима красота, която нашето бедно съзнание не може да проумѣе и да я направи свое достояние, защото две несъизмѣрими величини не могатъ да се проникнатъ взаимно, нито да се покриятъ.

Отъ огромното слънце, хиляди и милиони пжти по-голъмо отъ нашата планета — прашинка, до полското цвѣте и пеперудата — всичко диша красота. И въ шаркитѣ на гжсеницата и въ ритмичното движение на многобройнитѣ ѣ крака има красота. И въ царствениг полетѣ на орела, и въ гугукането на гълъба, и въ пѣсенѣта на славея и въ брѣмченето на бубулечката, и въ шумоленето на гората, и въ плѣсъка на морскитѣ вълни, всичко е изпълнено съ красота — частица отъ чудната, необхватна и непостижима красота, отъ хармонията и музиката на движушитѣ се въ незнайни вѣчни пжтища милиарди слънца, планети и комети, тласнати въ пространството отъ една предвѣчна всеобхватна сила!

Каква възхитителна красота има въ цвѣтѣта и плодоветѣ съ тѣхната свежестъ и чистота, безкористно предлагащи се на човѣка, безъ да искатъ нѣщо отъ него! А докато блѣснатъ тия цвѣта и плодове въ пълната си завършена красота, съ каква любовъ сж обливани тѣ отъ свѣтлината и топлината на слънцето, съ каква майчинска грижа сж поливани отъ небето, съ какво търпение и неповторимо майсторство невидимитѣ сили на природата сж изписали чуднитѣ имъ багри и изваяли прекраснитѣ имъ форми!

Нека погледнемъ къмъ слънцето, което всѣки день излива върху земята океани отъ свѣтлина, топлина и живителна сила, и раздава съ безкрайна щедростъ даромъ на добритѣ и на лошитѣ, и на невинното дете, и на жестокия убиецъ, и на злия трънъ, и на прекрасната благоуханна роза, и на хищния звѣръ, и на кроткото агне. Човѣкъ въ своята жестокостъ и грубостъ не е наклоненъ и една благословия да даде даромъ!

Нека погледнемъ животворната вода, която гдето мине, носи животъ и благодать. Нейнитѣ следи се виждатъ въ изобилнитѣ цвѣта, плодове, зеленина и красота. И всрѣдъ мъртвата пустиня водата въздига стройнитѣ стволове на кокетни палми, отрупани съ чудно сладки плодове, и подъ благодатната имъ сѣнка създава живи островчета всрѣдъ пѣсѣчния океанъ! А кой буденъ човѣшки духъ не се е възхищавалъ отъ блѣстящата красота на снѣжния планински връхъ, отъ ведрината на безкрайното, бездѣното синьо небе, отъ величието и могъществото на безбръжния океанъ!

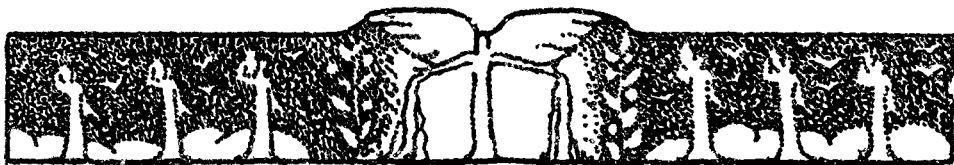
Красотата е навредъ, и човѣкъ се движи всрѣдъ нея. Но да се приобщи къмъ нея, за да заживѣе съ нея, той трѣбва да отвори душата си и да я остави да извърши тамъ чудото, което извършва съ цвѣтето и съ плода. Той трѣбва да превърне душата си въ изворъ на красота.

Защото красотата по естеството си не е нѣщо материално, но духовно. Материалнитѣ форми сж само преходни сѣнки на красотата. Между тия сѣнки се лута заблудениятъ човѣкъ и всеу търси красотата и чрезъ нея — щастieto. Той трѣбва да обърне търсенето си навътре въ себе си, въ своята душа. Защото, както нѣма изворъ безъ вода и день безъ видѣлина, така нѣма и душа безъ красота.

Красотата въ душитѣ ще се отрази въ отношенията между хората, въ общественото устройство, въ правовия редъ, въ науката, литературата, изкуствата, философията, морала.

Тя ще се отрази въ контуритѣ, въ формитѣ и въ съдържанието на величествената и прекрасна сграда на общочовѣшкото щастие.

Красотата ще спаси свѣта — красотата, която грѣе въ човѣшката душа!

ИЗЪНАШИЯ ЖИВОТЪ

Б. Боевъ.

Срѣща съ Учителя следъ лекция

Всички сж събрани около Учителя. Тазсутришната лекция отговори на много въпроси, които вълнуватъ душитѣ. Тя хвърли нова свѣтлина върху тѣхъ. И почва интензивенъ животъ у всички. Въ връзка съ нея много нови идеи възникватъ въ насъ. Всѣка лекция подбужда мисълта на работа. Единъ запитва:

— Съ какво трѣбва да почне новиятъ животъ въ днешния моментъ?

— Съ Любовта! Сега хората не разбиратъ, какво е Любовта. Тѣ мислятъ, че я разбиратъ. Човѣкъ, докато не приложи любовта, не може да я познае. Нали докато не приемешъ яденето, не можешъ да го познаешъ? Нѣкои казватъ: Азъ те обичамъ. Това не е любовъ. При истинската любовъ човѣкъ се радва. Ако човѣкъ, като обича, не се радва, това не е любовъ.

— Какъ ще се намѣри любовта?

— При нейния изворъ — Бога! Човѣкъ, като обикне Бога, ще обикне всичко. При любовта най-първо ще отидемъ при Бога, и Той ще ни научи, какъ да обичаме другитѣ.

Когато човѣкъ има възвишени стремежи и желания, това е Богъ, Който действува въ него. Трѣбва да имате довѣрие въ Божественото, което работи въ свѣта. Свободенъ е онзи, който има въра въ себе си, въ хората и въ Бога. Ти не можешъ да обичашъ единъ човѣкъ, който е лошъ. Този човѣкъ, когото обичашъ, има нѣщо добро въ душата си. Ти не гледай на неговата външностъ. То не е сжществено. Когато обичашъ нѣкого, то има нѣщо ценно въ него, което обичашъ. То е Божественото. Докато не видишъ Божественото въ човѣка, не можешъ да го обичашъ. Човѣкъ да се научи да обича хората, безъ да имъ съобщава това, и да види, какви резултати ще има. Любовта е виждане на Божественото! Великъ е свѣтътъ отъ това гледище!

Всѣко сжщество е прозорецъ, презъ който виждайте Бога! Когато обичашъ одного, той е врата за тебе. И когато нѣкой те обича, ти си врата за него. Когато обичаме Бога, Той е врата за насъ. Въ всичко да виждаме Бога! При Божествената Любовъ всѣки чувствува себе си и онзи, когото обича, като душа!

Любовта е единственото нѣщо, което свързва душитѣ. Богъ е вътрешна връзка между душитѣ, понеже въ любовта е Богъ. Одно цвѣте не може да ти проговори, ако не го обичашъ. При любовта има обмѣна,

Тръбва да я опитате. Истинската Божествена Любов е вѣчна и непреривна.

— Кога душата се показва такава, каквато си е, въ своето истинско естество?

— Само тамъ, дето е Любовта! Душата се показва такава, каквато е, само на този, когото обича и на онзи, който я обича. Тя се крие отъ другитѣ. Само като обичашъ нѣкого, душата му се разкрива предъ тебе. Като обичашъ едного, ти обичашъ всички, понеже тая любовъ протича къмъ другитѣ, раздава се на другитѣ. Твоята любовъ къмъ него минава къмъ другитѣ.

— Когато протича любовта презъ насъ, единственото нѣщо, което можемъ да направимъ, е да благодаримъ, че тя ни е посетила и тече презъ насъ. Тя е единъ великъ свѣтъ за проучаване. При нея имаме най-напредъ даване. Човѣкъ приема, обработва полученото и следъ това го връща.

Казано е отъ Христа: „Хлопай, търси и искай.“ Хлопането е на волята, търсенето е на сърдцето, а искането е на ума. Всѣко нѣщо, което искашъ съ ума си, търсишъ съ сърдцето си и за което хлопашъ съ волята си, то ти се дава. Което искашъ само съ ума си, или само съ сърдцето си, или само съ волята си, то не ти се дава. А любовта е, която дава този потикъ на ума, сърдцето и волята. Ето защо, при любовта всичко е възможно, каквото искашъ. Тогава човѣкъ иска само разумното.

— Какъ да се освободимъ отъ отрицателнитѣ мисли и чувства?

— Ако любовта протече презъ човѣшкото сърдце, колко лесно ще се разрешатъ най-мжнитѣ въпроси! Любовта е това, което стопява всичко и всичко преобразява. Всички препятствия се махвватъ за оня, който е въ любовта. За отрицателнитѣ мисли трѣбва гореща вода, т. е. любовъ. Тя ги разтопява така, както горещата вода разтопява захарята. Ако отрицателнитѣ мисли сж твърди като желѣзото, изисква се по-големъ температура на любовта. Тогава и тѣ се разтопяватъ. Любовта укротява злото и поощрява доброто. При нея съ най-малки усилия ще имаме най-големи придобивки. И тия придобивки сж реални, постоянни.

Любовта прави очитѣ свѣтли и чисти, а злото ги прави тъмни. При злото лицецо потъмнява, а при доброто става свѣтло. Щомъ човѣкъ не разбира любовта, той се ограничава. Щомъ я разбира, той се освобождава. Любовъ, която ограничава, не е любовъ.

— Коя е външната проява на любовта?

— Човѣкъ не може да се самоотрече безъ любовъ. Безъ любовъ нѣма самоотричане, нѣма и учене. Любовта е подбудителната причина на всичко хубаво. Тя е законъ за великата жертва. Като се жертвува човѣкъ, това е опитъ на любовта. Житното зърно се е жертвувало въ земята, но то така се увеличава. Въ Откровението се говори за книга, запечатана съ 7 печата. Този, който се жертвува, отваря печатитѣ. Любовта отваря печатитѣ, и тогава нѣщата ставатъ понятни.

Любовта е това, което гради. Тя е това, което внася винаги нови ценности въ човѣка. Всички усилия на любовта вървятъ въ възходяща линия. Любовта на човѣка трѣбва да върви въ възходяща степенъ, т. е. всѣки день човѣкъ да има ново прозрение, ново откровение за нея. Само при нея е възможно вѣчното обновяване на човѣка.

Любовта е единъ безграниченъ свѣтъ! Като влѣзешъ въ нея, ще вървишъ отъ свѣтлина къмъ свѣтлина! Любовта е влизане въ живота!

Хората не слушатъ вътрешния си гласъ и затова страдатъ. Дойде ти нѣкоя хубава мисълъ, а пъкъ ти я отхвърлишъ; искашъ нѣщо грамадно, но то нѣма да дойде. Всичко въ природата расте. Когато ти дойде малката мисълъ, посади я! Отъ нея зависи твоето щастие. Щомъ посаждашъ малкото, ще получишъ и голѣмото. Винаги малкото е предвестникъ на голѣмото.

Дали сж ни добри съвети, когато сме слизали на земята, но ние сме забравили това, което сж ни казали.

— Кой духъ трѣбва да прониква молитвата?

— Любовта! При молитвата ти говоришъ на Оня, Когато обичашъ, и Ти говори Оня, Който те обича. Ако имашъ разположението на дете, Божиитѣ блага сж за тебе.

Преди всичко трѣбва да се научимъ да виждаме и да чуваме. Сега природата се разширява за човѣка. Ние влизаме въ единъ много по-широкъ и по-красивъ свѣтъ. Тепърва има да се учи много. Красивото е, че има единъ свѣтъ, който едвамъ сега се разкрива. Човѣкъ ще влѣзе въ връзка съ единъ възвишенъ свѣтъ на напреднали души, когато се научи да възприема кжситѣ вълни. А тѣхъ приемаме, когато съзнанието ни работи въ по-високо поле. Любовта ще тури човѣка въ връзка съ по-напредналитѣ души — души, които представятъ скъпоценни камъни.

Неорганизираниятъ свѣтъ е ограниченъ, а организираниятъ е неограниченъ. Божествениятъ свѣтъ е организиранъ. Сега свѣтътъ е неорганизиранъ, и ние вървимъ къмъ единъ организиранъ свѣтъ.

— Какво е бждещето развитие на нѣщата въ свѣта?

— Любовта иде сега да спаси свѣта. Който и да е народъ, който не върви по закона на любовта, нѣма бждеще. За да има справедливостъ, щедростъ, потикъ къмъ знание и пр., трѣбва да има любовъ. Всѣко нѣщо трѣбва да произтича отъ потока на любовта. И като ядемъ, трѣбва да ядемъ отъ любовъ.

Като изпълняваме волята Божия, ние работимъ за себе си, ползуваме себе си. Като работимъ за идването на Царството Божие и на Неговата Правда, ние работимъ за ближнитѣ си. Като прославяме името Божие, работимъ за Бога.

Не можешъ да изпълнишъ волята Божия безъ Истината. Не можешъ да работишъ за Царството Божие и Неговата Правда безъ Мждростта. Не можешъ да прославишъ Името Божие безъ любовта. Работата за Бога е въ проявяването на любовта. Обичашъ, за да прославишъ Бога! Когато ти обичашъ, цѣлото Небе се радва, че ти правишъ нѣщо, което е угодно на Бога.

Новиятъ животъ на любовта като протече презъ хората, тѣ ще станатъ умни, любещи и свободни!

Стрелецъ

Разговоръ на планината

Когато ме запитатъ, има ли Богъ и какъ мога да докажа това, азъ спирамъ за минутка своя говоръ и дихание и се вслушвамъ: Наблизо шуми планинскиятъ потокъ съ своята вѣчна пѣсенъ и бѣга край едритѣ канари. Азъ чувамъ гласа на Бога въ тоя гласъ на водата, но нищо не отговарямъ на оня, който чака, защото тоя гласъ азъ чувамъ въ сърдцето си.

Какво ще проумѣе човѣкътъ съ заспалото сърдце отъ говора на планинския потокъ, щомъ той ще го чуе само съ своитѣ уши?

Все още чувамъ дръзкитѣ думи на човѣка, който днесъ ми казва, че моятъ Богъ е измисленъ. Ето, и въ тоя мигъ шумятъ върховетѣ на стройнитѣ вѣковни борове въ планината, и азъ чувамъ, какъ въ тѣхъ шепне гласътъ на моя Богъ.

Седналъ на скалата, азъ мълча, а човѣкътъ леко съ усмивка, защото не мога да дамъ отговоръ на неговия въпросъ. Мога ли да му кажа: Ето, чуй, какъ въ лекия повѣй надъ планината, въ вършинитѣ шепне Богъ. Не ще ли чуе той само съ ушитѣ си тихия говоръ на гората?

Ако сърдцето е пробудено, то само ще познае Неговитѣ думи.

— Азъ никжде не виждамъ твоя Богъ! — каза ми дори сърдито човѣкътъ, съ когото разговаряхъ.

Какво можехъ да му кажа азъ, който бѣхъ зърналъ днесъ усмивката Му? Мога ли да му река: Иди на ранина на оня хълмъ, надъ който всѣка сутринъ възлѣзва лжечарниятъ дискъ на слънцето, което днесъ азъ видѣхъ.

— Това е само слънчевъ изгрѣвъ, — ще ми каже той, безъ да е видѣлъ Бога, който възлѣзва надъ свѣта и щедро раздава отъ преизобието на своята обичъ!

Какъ човѣкъ може да види съ очитѣ Бога, щомъ сърдцето още спи?

По колелото на Зодиака

Везни

Детето стана юноша, а юношата възрастна и стана мъжъ. Премина времето, когато надъ небесната люлка се носѣше тихата пѣсенъ на младенчеството и прѣститѣ на свѣтловна майка милваха мекитѣ кждрици на младенеца.

Сега той е зрѣлъ срѣдъ плоднитѣ градини на небесното колело, на кръстопѣтя между свѣтлината и сѣннитѣ, на вжзела, кждето деньтъ е равенъ на нощъта.

Ржцетѣ му сж силни отъ устрема въ дългия и труденъ пѣтъ и въ шепитѣ си той държи дароветѣ, които ще постави въ небеснитѣ капони.

Въ жилитѣ на тоя младенецъ тече пламналата кръвъ на лъва, въ сърдцето му звѣнятъ тихитѣ слова на небесната дева. Пѣтътъ му е вече очертанъ и свѣтътъ се готви за деня на великата правда.

По роднитѣ поля на земята повѣва ранниятъ есененъ повѣй. Той носи аромата на зрѣлитѣ плодове, мириса на още топлата земя и шумоленето отъ уморенитѣ листа на горитѣ.

Хлѣбътъ се пече, преминалъ презъ мъжката на житеното зърно, презъ морнитѣ въздишки на орача, презъ копнѣещитѣ пѣсни на жѣтваркитѣ.

Зърното на гроздето е вече ново, кипнало вино, което бушува въ делвитѣ и търси млади, яки сждове, за да стане кръвъ на новото време.

Хамбаритѣ и скривницитѣ сж препълнени, и скоро крината на великия даръ ще нагребете отъ тѣхъ дѣла споредъ мѣрката на правдата. Ще получи старецътъ при топлото огнище, орачътъ и жетваритѣ, детето съ чиститѣ зеници, птичката подъ стрехата и малката мравя.

Тамъ, кждето сж текли капкитѣ потъ въ зноя на морното пладне, е възрастналь стрѣкъ съ класъ, тамъ кждето е звѣнѣло златно крило на пчела, тече медъ съ цвѣтенъ мирисъ, тамъ кждето е имало морна въздишка, сега тече пѣсенъ като планински ручей, тамъ кждето е капнала кървавата капка на жертвата, възраства цвѣтето на безсмъртието.

Люлѣятъ се небеснитѣ капони, но иде день, когато на тѣхнитѣ блюда ще тежи обилието на човѣшкия трудъ. На едното блюдо мъжката, на другата — небесната радостъ; на отвждната страна на сълзитѣ—драгоценни бисери, на едната страна вражда, на другата — братска обичъ!

Ще заслиза оня, който бѣше младенецъ, после юнаша и найсетне зрѣлъ мъжъ по долинитѣ, въ които препускатъ конницитѣ на есенния вѣтъръ и ще възвести на тия, които населяватъ тия долини, за великата правда, която иде отъ планината на духа.

Ще запѣятъ тучнитѣ угари, ливадитѣ и рѣкитѣ пѣсенъ на правдата, родена тамъ въ вжзела на небесното колело, кждето сж равни деньтъ и нощъта.

Л О З А

Ето моя златенъ плодъ,
ето моитѣ деца:
Господи, на Тебе днесъ
ги представямъ азъ сега

Изпрати ги гдето щешъ,
гдето искашъ заведи
моитѣ хубави деца
съсъ усмихнати лица.

Носятъ радостни писма
тѣ отъ слънчеви дворци.
Дето искашъ ги прати,
гдето щешъ ги заведи!

Пѣятъ тѣхнитѣ сърдца
пѣсенъта на радостъта.
Ще запѣятъ подиръ тѣхъ
всички хора по свѣта.

С К Р Ъ Б Ъ

Нали си ти, която идвашъ
незнайна и незрима,
за да полѣбешъ семената
тамъ, гдето суша има?

Нали си ти, която утринъ
бриланти прѣскашъ милиони
по пжпчици, треви зелени
и по разцѣвналитѣ клони?

И какъ не знаемъ твойто име,
не знаемъ, скръбъ, и тебъ самата;
повикашъ ли ни, ние бързо
затваряме вратата.

И отминавашъ ти, а свѣтятъ
подъ твойта мантия звездитѣ.
А ний не виждаме, защото
затворили сме си очитѣ,

Загадъчни явления

Предупреждение за болестъ

Една вечеръ чухъ гласъ, който ми каза:

— Молете се на Бога да ви избави отъ нещастие.

Почнахъ да размишлявамъ, кое бѣше това нещастие. На другата вечеръ къмъ полунощъ въ 12 часа другарката ми извика съ високъ гласъ отъ болка. Повикахме лѣкаръ, който тури топълъ компресъ. Той опредѣли болестъта като перитонитъ. Тя се успокои и си легна.

Следъ това попитахъ, за кое нещастие ме предупредиха. Чухъ гласъ:

— Това бѣ.

Предсказанъ изпитъ

Имахъ изпитъ и вечеръта учихъ дълго време, почти цѣлата нощъ. На разсъмване легнахъ да си почина поне единъ часъ. Въ леглото, преди да заспя, чухъ гласъ:

— Ще ти се падне шестия билетъ отъ конспекта и ти ще отговоришъ добре. Но ще те запитатъ извънъ билета и на този въпросъ нѣма да отговоришъ.

На другия день стана тъкмо така.

Предсказателенъ сънъ

Живѣехъ въ градъ Т. съ детето си и чакахъ назначение за чиновничка въ гр. Бургасъ. Бѣше ми изчезнало вече търпението. Даже ми казваха близкитъ, че това нѣма да стане и ме съветваха пакъ да си търся мѣсто като учителка. На 5 Октомврий 1931 г. бѣхъ поканена да спя у зълва си, Заранъта се събуждамъ и разправамъ съня си на нейната свекърва, която бѣше дошла отъ другъ градъ на гости. Сънувахъ следното:

— Заранъта съмъ си отишла у насъ и тъкмо съмъ почнала да си мия главата, идва момиченцето на зълва ми и ми казва:

— Вуйно, бързо ела, защото има случайно автомобилъ отъ градъ К., и баба ще си заминава. Да си вземете сбогомъ.

Въ съня си отивамъ и изпращамъ свекървата и точно да си тръгвамъ обратно за у насъ, идва едно момиченце и ми казва:

— Бързай, имашъ телеграма отъ братъ си, че си назначена и още сжщата вечеръ да тръгвашъ за Бургасъ.

Следъ това, все въ съня си, си отивамъ въ кѣщи и почвамъ да си приготвявамъ багажа — най-необходимитъ работи, които ми трѣбватъ. Приготвихъ ги, изпратихъ ги и съ нощния влакъ тръгнахъ за Бургасъ. Въ съня си на гара Зимница ме посрѣща братъ ми. Понеже за пръвъ пѣтъ отивамъ въ Бургасъ, той искалъ да излѣзе да ме посрещне. Следъ това отидохме въ Бургасъ заедно.

Цѣлиятъ този сънъ разправихъ на свекървата и на зълва си. Следъ това си отивамъ въ кѣщи и точно по обѣдъ, следъ като си свършихъ работата и започнахъ да си мия главата, наистина дойде на зълвата момиченцето да ми каже да отида да изпратимъ баба й. Следъ това всичко се случи точно така, както видѣхъ на сънъ.

Отзиви, вестии, книгописъ

Учителът въ ромънски преводъ

Въ ромънския вестникъ „Tribuna otenei“ отъ 29 май т. г., който излиза въ Крайова, е помѣстенъ преводъ на статията отъ Учителя „Съвършениятъ човѣкъ“, взета отъ сп. „Житно зърно“, бр. 3 отъ т. г. Преводачтъ се е ползувалъ отъ френския преводъ на статията въ „Житно зърно“.

Посещение на единъ мистиченъ центъръ въ Тибетъ

Д-ръ Лао Дзинъ е напечаталъ книга: „Страната на Боговетъ“. Въ нея излага първитъ и достовѣрни данни за единъ неизвестенъ мистиченъ центъръ, дето сж събрани група учени и философи. Тукъ предаваме частъ отъ неговото изложение:

„Този центъръ се таи въ една малко позната областъ отъ другата страна на Куенъ-Лунската верига на китайския Тибетъ. Тукъ има постройки по-стари отъ Китайската стена, по-стари отъ индускитъ пагоди, а може би по-стари и отъ Египетскитъ пирамиди. Липсватъ точни данни за старостта на този храмъ; това се обяснява съ недостъпността на неговото мѣсторазположение, съ отдалечеността отъ всѣко човѣшко землище, отъ търговскитъ и дори отъ ловджийскитъ пѣтища. Едно лице, когото азъ излѣкувахъ отъ сериозна болестъ, въ форма на голѣма тайна ми говори за този мистиченъ центъръ, който се издига върху златиститъ върхове на Куенъ-Лунската планинска верига. Попитахъ го, дали би могълъ да ме вземе съ себе си и да ме заведе тамъ. Следъ две седмици той ми каза, че ще мога да го придружа, ако обещаая, че никога нѣма да открія точния маршрутъ на нашето пѣтуване. Дадохъ му това обещание. Ето защо, не мога да дамъ никакви сведения за това опасно, пълно съ всевъзможни приключения, пѣтуване, което предприехъ съ него. Следъ едно пѣтуване, което продължи 2 месеца изъ пустинята Гоби и страшнитъ планински вериги на северенъ Тибетъ, стигнахме до едно снѣжно плато, което се издига повече отъ 5,000 м. надъ морето. Дълбоко, съвършено далече забелѣзахъ зелената мѣстность, чиято плодovitостъ бѣше въ чуденъ контрастъ съ пустинята, въ която се намирахме ние. Въ тая мѣстность се вижда величествена група отъ постройки, съ библиотека, салонъ за преподаване и астрономическа кула. Отъ платото слѣзохме по широкъ гладкъ пѣтъ въ долината, въ която бѣха постройки. По нѣкаква интересна игра на природата, тая долина, ако и разположена всрѣдъ буритъ, снѣговетъ и студоветъ, които тукъ вилиятъ 9 месеца презъ годината, е пригодна за обитаване. Плодородността и

топлината на тая долина се обясняватъ съ изобилието на горещи извори, които подържатъ температура съ нѣколко градуса по-висока, отъ колкото тая на пустинята, която я заобикаля.

Тукъ имаше представители на 20 разни народности. всички изпълнени съ великъ стремежъ да откриятъ тайнитѣ на човѣшкия духъ. Тукъ имаше тибетци, индуси, китайци, персийци, шестима руси, единъ французинъ, единъ холандецъ и единъ белгиецъ. Обитателитѣ на този центъръ изучаваха окултнитѣ науки, и облѣклото, което членоветѣ на тая община носятъ, и храната имъ сж продукти на собствения тѣхенъ трудъ. Месо не се слага на тѣхната трапеза. Хранятъ се само съ медъ, зърнени храни, овощия и зеленчукъ. Най-голѣмото богатство на общината сж ръкописитѣ, които пълнятъ библиотеката, както и множеството карти и инструменти за изучаване астрономия, астрология и други науки. Менъ ми бѣше разрешено да остана въ долината 3 месеца. Когато бѣхъ готовъ да потегля обратно, заявиха ми, че мога да изнеса въ своитѣ лекции и да напиша всичко, каквото съмъ видѣлъ, само при условие, че нѣма да изнеса нѣкои отъ окултнитѣ теории, надъ които още работятъ мѣдрецитѣ на този центъръ. Поставиха ми сжщо като условие, че книгата, която ще публикувамъ, да не бжде издадена съ целъ за печалба. Въ този центъръ способноститѣ ясновидство, телепатия и други окултни познания сж стигнали такива предѣли, каквито човѣкъ не може да си представи.

Хансъ Дришъ и Хансъ Шпеманъ и тѣхното значение въ новата биология

Дришъ раздѣли яйцето на едно низше животно на две половини, при което успѣ да раздѣли и ядката на две. И за общо очудване, дветѣ половини продължили своето развитие, като сж образували напълно нормални ларви. Този опитъ на Дришъ хвърли дълбокъ погледъ върху тайнитѣ на живота и даде нови задачи на зоолозитѣ. Въ тая областъ особено се прояви зоологътъ Хансъ Шпеманъ, който посвети на тия въпроси 30 годишна усилена работа. Опититѣ на Дришъ и Шпеманъ разкриватъ сжщината на организма и разликата му отъ машината. Ако яйцето бѣше едно механическо съчетание, а не една живуща единица, никога нѣмаше да ни се удаде отъ едно яйце да получимъ две сжщества. Една машина, раздѣлена на две, е мъртва, а единъ организъмъ крие въ себе си живи сили, които се стремятъ за образуване отъ всѣка половина на отдѣлно живо сжщество.

Заслугитѣ на Дришъ и Шпеманъ сж голѣми. Тѣ дадоха съ своитѣ опити научна основа на неовитализма. Тѣ доказаха, че материалистичното, механичното обяснение на жизненитѣ явления не отговаря на фактитѣ. Неовитализмътъ все повече печели почва между биолозитѣ.

RAPPORTS RAISONNABLES

En considérant les événements, on cherche aujourd'hui à savoir ce qui arrivera. Les gens demandent souvent qui réussira, qui vaincra, qui sera battu. On peut suivre les événements qui se déroulent comme on suit une représentation au théâtre. Lorsqu'on y donne un drame, l'acteur remplit le rôle qui lui est confié, et c'est ainsi également que chaque homme, chaque peuple joue son rôle. Nous n'avons pas le droit de demander pourquoi certaine personne ou certain peuple agit ainsi ou autrement; — cela se fait parce que tel est son rôle. L'Auteur, Celui Qui a créé le monde, a écrit ce drame et les acteurs sont tenus de bien jouer leurs rôles. La plupart des gens s'inquiètent au sujet de la guerre et demandent ce qui arrivera. Et qu'est-ce qui arrivera? Deux athlètes en viennent aux mains et luttent. Autour d'eux, tous attendent, anxieux, l'issue de ce combat singulier. Personne ne sait qui gagnera. Un des deux vaincra tout de même: il arrive cependant que les forces soient égales, et dans ce cas, il n'y a pas de vainqueur.

Que deux cordes du violon résonnent, cela ne dépend pas d'elles, mais du violoniste qui leur fait émettre des tons faibles ou forts, élevés ou bas. Le monde peut être comparé à un violon. Ce qui arrive sont les sons que le violon émet. Si quelques cordes rendent des sons plus élevés que d'autres, il faut en attribuer la cause au violoniste. Il veut que certaines cordes émettent des tons plus forts. Dans le monde, tout peut se passer autrement, mais cela dépend du violoniste. Si deux grands peuples sont aujourd'hui en guerre, il ne nous appartient pas de déterminer lequel doit vaincre. Nous n'avons pas créé ce monde, nous n'en sommes pas non plus les maîtres, pour pouvoir dire que celui-ci doit vaincre ou que celui-là doit être vaincu. Qui nous donne ce droit? Nous sommes des spectateurs, nous regardons le drame qui se joue, et n'avons pas à nous mêler des affaires des acteurs et à leur indiquer ce qu'il faut qu'ils jouent et comment il faut qu'ils le jouent. Si nous intervenons, nous gênerons l'ordre des choses. Regardons seulement le drame qui se joue sur la scène du monde, sans donner notre opinion. Lorsque nous écrirons un drame, nous l'écrirons comme nous l'entendons.

La plupart des gens critiquent et protestent en voyant ce qui se passe autour d'eux. Ils pensent que le monde n'est pas bien ordonné, que les autres gens n'agissent pas comme ils devraient le faire. Toutes ces protestations ne changeront en rien l'ordre des choses. Et que l'on proteste en été, tant qu'on veut, contre la chaleur, il fera tout de même chaud. Les protestations ne rendront pas le temps plus frais. Il y a dans la vie beaucoup de choses dont nous ne sommes pas les facteurs.

Le monde, tel qu'il se manifeste à présent et tel que nous le connaissons, subira de grands changements. De nouvelles conditions¹ seront créées et l'on verra paraître une nouvelle époque. De ce que nous voyons, il ne restera rien. Tout s'en ira. Le soleil, la lune, les étoiles se modifieront. La

terre deviendra tout à fait autre. Il y aura une nouvelle terre et un nouveau ciel. L'état de l'humanité contemporaine changera également. L'ère où se trouvent aujourd'hui les gens ressemble à l'état de la chenille, qui doit se transformer en papillon. Il faut qu'elle fasse son cocon et qu'elle devienne papillon. Elle aura alors des conditions et des possibilités entièrement différentes et pourra jouir d'autres biens, de nouveaux biens de la nature.

Les diverses théories que l'on soutient sont des expériences, de essais. On demande souvent à qui il faut plutôt donner raison : aux communistes, aux hitléristes, ou aux démocrates. Mais les hommes ne sont ni communistes, ni hitléristes, ni démocrates. Une grande partie des idées soutenues par ces systèmes ont leur beauté, mais il faut y faire entrer encore beaucoup d'autres choses. Une doctrine est bonne quand par elle se répand l'amour, quand par elle se répand la sagesse — par laquelle se répand la vérité. Toutes ces théories seront réformées, car Celui Qui a créé le monde vient aujourd'hui pour le réorganiser. Et nous, ne prenons le côté de personne, parce que, quel que soit le parti que nous embrassions, nous pouvons être induits en erreur.

La lutte qui existe entre les Allemands, les Slaves, les Anglo-Saxons, tournera à leur bien. Lorsque deux peuples se battent, ils se transmettent quelque chose des vertus qu'ils possèdent. Les Slaves ont en eux la bonté; les Allemands, la justice; les Anglo-Saxons, la pensée. Les Slaves apprendront aux Allemands à bien sentir; les Allemands apprendront aux Slaves à se comporter avec justice; les Anglais leur apprendront à se servir de leur intelligence. Pour être à même de profiter du crédit que la nature lui accorde, il faut que chaque peuple ait la raison dans l'intellect, la justice dans le cœur et la bienfaisance dans le corps. Le peuple qui a ces vertus en partage, est choisi pour apporter le bien au monde. Il peut recevoir ce que la nature lui a destiné. Un peuple ne peut dépasser la limite que la nature lui a assignée. Il n'est pas donné aux Bulgares d'être un grand peuple de cent millions d'hommes. Mais ce qu'ils ont reçu suffit pour remplir la tâche qui leur incombe. La taille de chaque peuple est déterminée. Celui Qui a créé le monde a donné à tous les peuples les conditions de se développer. Il leur montrera maintenant que la terre n'est pas le lieu où doivent se déclencher des guerres, mais le lieu où il faut s'adonner à l'agriculture, à l'industrie, à la science, le lieu où doit s'élever une belle culture. Pour tous, il y a ce qui est nécessaire pour vivre et travailler.

Un nouvel ordre sera établi dans le monde. Que personne ne regrette le „ancien“, que personne ne s'y oppose. Le temps approche où le „nouveau“ se manifestera dans la vie et libérera les hommes de la servitude du mal. Acceptons tous le nouveau qui vient et soyons en l'expression. La fraternité règnera parmi les hommes. Nous serons tous frères. Cette idée est la base du nouvel ordre. Le bien est la base dans la nature. La fraternité existe parmi les plantes, la fraternité existe parmi les animaux, la fraternité se trouve partout. C'est d'un seul endroit que vient cette idée de fraternité. Ce qui vient de deux endroits n'apporte pas de fraternité. La fraternité vient d'une source unique. Il faut que nous soyons tous au service de cette idée.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за
ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почва отъ януарий 1942 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boite postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.

ЖИТНО ЗЕРНО

БР. 9

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА

1941

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д-ръ Ел. Р. К. * *
С. Д.
Боянъ Боевъ
П. М-въ

Какво ни трѣбва.
Пжтьтъ на Любовьта.
Космична музика.
Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането.
Първото дешифриране на Нострадамусовата
система.

Д-ръ Ил. Стр.
Стрелецъ
Ек. М-ва
Ек. М-ва.
Дим. Ан-ва
S.

Физиология на поста.
По колелото на Зодияка. Скорпионъ.
Обичамъ есенята!
Стихове.
Скръбъ.
Не те чакамъ.

Отзиви, вести и книгописъ
Du Maître:

La Faim

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. * *
S. D.
B. Boev
P. M-v

Ce qu'il nous faut.
La voie de l'Amour.
Musique cosmique.
De l'enseignement du Maître sur la respiration.
Le premier déchiffrement du système de
Nostradamus.

Dr. Il Str.
Sagittaire
Ek. M-va.
Ek. M-va.
D. An-va
S.

Physiologie du jeûne.
La Roue du Zodiaque. Scorpion.
J'aime l'automne!
Vers.
Douleur.

Echos, nouvelles et livres nouveaux.
Du Maître

* Je ne t'attends pas.
La Faim.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 9

Какво ни трѣбва

Когато човѣкъ е недоволенъ отъ живота или отъ себе си, когато мисли, че това или онова му липсва, когато се счита беденъ, то нека погледне тѣлото си и види, колко богатства природата е вложила въ него, безъ той да ги оценява и използува. Може ли да се смѣта беденъ човѣкъ, който има здраво тѣло да работи, очи да гледа, уши да слуша, сърдце да обича? Има ли право да бжде недоволенъ човѣкъ, когато има здрави очи да вижда красотата въ природата? На каква цена човѣкъ би продалъ очитѣ си, съ какво богатство би ги замѣнилъ? Нима човѣкъ има право да бжде недоволенъ, когато има възможностъ да слуша пѣнето на птицитѣ, пѣсенъта на водитѣ, или разумния говоръ на човѣка? Нима може да бжде недоволенъ човѣкъ, когато самъ изкаже речъ, съ която може да се разбере съ подобнитѣ си, или въ пѣсенъ да изрази своята радостъ или скръбъ? Беденъ ли е човѣкъ, чиито рѣще сж така разумно създадени и приспособени за всѣка работа? Той има най-доброто тѣло, което природата е създала на земята, може да се движи, да опитва хиляди блага, създадени за него, може самъ да работи и твори. Човѣкъ трѣбва да съзнава, че има тѣло, което струва много повече отъ всички други тѣла на земята, да не гледа съ пренебрежение на него, но да го оценява. Нѣкой казва: Кога ще се освободя отъ това тѣло, да ида въ другия свѣтъ. Но и въ другия свѣтъ човѣкъ трѣбва да има тѣло. Безъ тѣло не можемъ да се явимъ предъ Бога. Трѣбва да имаме очи да Го видимъ, уши да чуемъ гласа Му и уста да Му говоримъ. Ако съвременнитѣ хора не виждатъ Господа, то се дължи на това, че тѣ сж слѣпи. На тѣзи, които ни казватъ: Докажете ни, че Господъ сжествува, ще кажемъ: На слѣпи хора това не може да се докаже. Трѣбва да иматъ очи да Го видятъ.

Ние не оценяваме живота, който ни е даденъ. Въ човѣка нѣма съгласие между ума и сърдцето. Умътъ и сърдцето воюватъ, тѣ нѣматъ единъ и сжщъ сиремежъ — умътъ търси красотата, сърдцето търси удоволствието и развлечението. Когато умътъ и сърдцето започнатъ да служатъ на единъ принципъ, ще настане съгласие помежду имъ. Любавъта трѣбва да имъ бжде ржководно начало. Ученитѣ хора казватъ, че при гнѣвно състояние въ човѣка умиратъ милиони клетки. Трѣбва да ува-

жаваме тѣлото, сърдцето си, ума си. Да не покваряме ума си съ нечисти мисли, сърдцето си — съ нечисти чувства и да пазимъ тѣлото си чисто.

Човѣкъ не оценява даденитѣ му богатства. Той има глава и не мисли, защо му е дадена. По нѣкой пѣтъ се чуди, защо природата въ такава малка глава е вложила толкова много работи. Най-ценнитѣ богатства се помѣщаватъ въ главата. Тамъ се намиратъ висшитѣ сътвита, мозъкътъ, чрезъ който се изразява разумността въ човѣка.

Сърдцето е най-чудната машина, която день и нощъ работи презъ 50, 70, 90 и 120 години и при това сама се обновява и поправя. Нѣма машина въ свѣта, която да издържа толкозъ трудъ и работа, както човѣшкото сърдце. За 120 години тая машина изхвърля около 300 хил. тона кръвъ — цѣло езеро. Смѣшни сж човѣшкитѣ понятия за сърдцето, когато нѣкой казва: Ще ми се пукне сърдцето. То е толкозъ гѣвкаво, че нищо не може да го скжса. Често казватъ, че нѣкой страда отъ сърдечна болестъ. Такава болестъ въ свѣта не сжществува. Сърдцето е такъвъ голѣмъ свѣтъ, че болестъ не го хваща. Отъ гледището, отъ което ние разглеждаме сърдцето като органъ, чрезъ който се предава ритмътъ на вселената въ човѣка или органъ, чрезъ който пулсира животътъ на цѣлото, невъзможно е да заболѣе сърдцето. Хората сж оцапали сърдцето, но то е толкозъ ценно, че Господъ казва: „Сине мой, дай си сърдцето“, не казва: Дай си ума.

Богатствата, които ни сж дадени отъ природата, освенъ че трѣбва да ги оценимъ, но трѣбва да ги развиемъ, да ги обработимъ и да се ползуваме отъ тѣхъ. Ние на земята ще обработимъ нашитѣ тѣла, ще пресъздадемъ материята, отъ която сж направени, за да създадемъ свѣтли тѣла. Единъ човѣкъ, който живѣе 120 години на земята, трѣбва така да пресъздаде тѣлото си, че всѣки, като го погледне, да каже: Този човѣкъ е живѣлъ по Бога. Каквото мисли, каквото чувствува, както живѣе и работи човѣкъ, всичко това се отпечатва на тѣлото. Той е скулпторъ, който вае тѣлото си. Ако удря майсторски, т. е. ако работи разумно и живѣе разумно, ще извае едно хубаво тѣло, съ хубава глава, съ хубави рамене, рѣце и крака. Ако не е работилъ майсторски, отъ ударитѣ може да разруши тѣлото си и то да прилича на развалина. Това показва, че не е живѣлъ разумно и не е работилъ разумно. Ако ние безпредметно разрушаваме нашитѣ тѣла, ние не сме отъ разумнитѣ хора. Всичкитѣ болести, отъ които страдаме, говорятъ противъ насъ. Нечистата кръвъ, съ която хората сж се покварили, говори противъ насъ. Мжтнитѣ очи, лошиятъ цвѣтъ на кожата, всичко това говори противъ насъ. Къмъ тѣлото си ще имаме свещено отношение. Така чисто да пазимъ тѣлото си, че отъ него да излиза ухание.

Човѣкъ трѣбва да живѣе така, че да съзнава благородството на духа си, да съзнава достойнството на душата, достойнството на ума и сърдцето и да съзнава, че живѣе въ тѣло, което е по-хубаво отъ всички други тѣла. Въ Божествения свѣтъ човѣшката душа представя отворенъ цвѣтъ, на чието ухание се радватъ най-напредналитѣ сжщества. Духътъ е най-мощното въ човѣка. Той е велика сила, чийто плодъ е любовта. Докато човѣкъ не приеме и не прояви любовта, духътъ не може да се изяви.

Да приеме човѣкъ любовта, за да стане подобенъ на Тоя, който го създалъ. Да прояви любовта, за да бже направенъ по образъ и подобие на своя Създателъ.

Д-ръ Е. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

Приложение на Любовта

III

Пътът на Любовта

Въ тази глава, която означаваме като „Пътът на Любовта,“ включваме всички ония мисли и схващания на Учителя, които ни посочват възходния път на човѣка, далъ широко мѣсто въ себе си на Любовта. Въ тази глава вмѣстваме ония мисли на Учителя, които показват новитѣ форми — индивидуални и обществени, — въ които се излива Любовта въ своя възходенъ път — въ онзи път, който води човѣка до единение съ цѣлия космосъ.

Поради своето особено естество, тази глава не може да бѣде пълна. Тя ще засѣгне само откъслечни мисли и проблеми. Причината е, че върху новия път на човѣка — върху новитѣ форми, въ които ще се излѣе Любовта, Учителътъ е говорилъ сравнително малко и тепърва може да се очаква да говори повече по тия въпроси, тъй важни и интересни въ развитието на човѣка на земята. Пъкъ може би по тия въпроси и не трѣбва много да се говори. Този, който е трѣгналъ по пътя на Любовта, който живѣе и прилага Любовта, той ще намѣри лесно новитѣ форми, въ които се излива Тя.

Така, въ възходния път на човѣка къмъ съвършенство, най-важното се явява

Разбирането и познаването на Любовта.

Учителътъ въ книгата си „Езикътъ на Любовта“ (13) изказва следнитѣ мисли по този въпросъ:

„Любовта може да бѣде разбрана първо отъ сърдцето. То не се подкупва, нито се лъже.

Човѣкъ може да види Бога само чрезъ своитѣ свѣтли мисли, чрезъ добритѣ чувства, чрезъ своитѣ благородни постѣпки.

Когато човѣкъ загуби всичко, когато остане безъ въздухъ, тогава ще разбере, какво нѣщо е любовта.

Въ послушанието къмъ Любовта седи разрешението на всички въпроси.

Духътъ е разумното, мощното начало, което въвежда човѣка въ Царството Божие. Духътъ дава най-великото на човѣка. — Плодътъ на Духа е Любовта. Ако човѣкъ не се храни съ плода на Духа, не може да се домогне до тайнитѣ на Царството Божие.

Хранете се съ Любовта, за да станете слуги и господари на себе си. Тогава ще станете слуги и синове на Бога (13).

Само чрезъ Любовта можемъ да познаемъ Бога (6).

Познаването на Бога е познаване на Любовта. Който познае Любовта, познава Бога (10).

Познаването на Любовта ражда безсмъртието (14).

Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ онази Любовь, която дава полета на ангелитѣ“.

Въ други беседи на Учителя намираме още и следните мисли по този въпрос:

„Човѣкъ трѣбва да има онази велика Любовь, която въодушевява (1).

Всѣки човѣкъ трѣбва да мине презъ коренитѣ, което значи презъ Любовьта като стремежъ, презъ клонитѣ — презъ Любовьта като чувство, презъ цвѣта — силата на Любовьта и да опита плода, което ще рече да мине презъ Любовьта като принципъ. Плодътъ на Любовьта дава на човѣка смисълъ. Въ него е безсмъртието.

Любовта може да се разбере, само когато човѣкъ разбере своето сърдце, — когато разбере елементитѣ и силитѣ, които се кривятъ въ него, когато разбере чувствата — елементитѣ и способноститѣ на ума, само когато разбере стремежитѣ и силитѣ на Духа.

Всѣки може да познае по биенето на сърдцето, каква е неговата Любовь. Пулсътъ на сърдцето е тактътъ на Любовьта. Престане ли човѣкъ да люби, спира и сърдцето. Умразата създава сърдцебиене.

Влѣзте въ вашето сърдце, въ вашитѣ чувства, въ силата на принципитѣ на Любовьта, регулирайте ги и ще изпитате радостта, която светиитѣ и праведнитѣ сж изпитвали.

Не търсете Бога въ небето, но както детето търси майка си, както цвѣтята—земята. Спуснете корени дълбоко, влѣзте въ материалния свѣтъ. Следъ това ще се поляризирате и тръгнете нагоре (2).

Чрезъ познаването на Бога човѣкъ добива онзи животъ, който го прави свободенъ.

Ние познаваме, че „Богъ е Любовь“, чрезъ живота, който ни е даденъ.

Божествената Любовь е свещената кана, на която е поставенъ животътъ на всички сжщества. Върху тази кана можете да градите своето бъдеще.

За да види човѣкъ, какъ работи законътъ на Любовьта, трѣбва да се подчинява доброволно на волята Божия.

Като благодарите за всичко, което ви се случва въ живота, ще познаете Бога въ великото и въ малкото, което ще рече — въ Неговата сжщина.

Предназначението на човѣка седи въ придобиване разумната Любовь. Тя обединява нѣщата (7).

Любовта е необходимо условие въ живота.

За да има правилни мисли, човѣкъ трѣбва да тури Любовьта като основа на своя умъ (8).

Съвременнитѣ хора търсятъ Любовьта по механиченъ начинъ. Божествената Любовь е сжщественото за всѣки човѣкъ.

За да разбере Любовьта, важно за човѣка е да живѣе въ нея и я изявява въ пълнота. Безъ познанието на Божествената Любовь човѣкъ не може да има никакви постижения (11).“

Ето нѣколко други мѣрки за разбиране и познаване Любовьта:

„Всѣка Любовь, която повдига човѣка, е отъ Бога. Безлюбието съсипва, унищожава човѣка.

Любовта се проявява както въ даване, така и въ взимане.

Божествена Любовь е тази, при която човѣкъ като дава, се повдига. Тя изисква отъ човѣка искреностъ и чистота. Въ нея нѣма претягване.

Истинската Любов не прави разлика между съществата — между хора, животни и др.

За да разберете Бога, мислете за Него като за нѣщо цѣло, като единство на всичко (12).

За да намѣримъ Бога, трѣбва да обичаме всичко, което Той е създалъ. Това значи да обичаме самия Богъ.

Иска ли човѣкъ да разбере Любовта, да отиде при децата. Само тѣ могатъ да кажатъ, какво нѣщо е Любовта. Казано другояче: за да разбере човѣкъ Любовта, трѣбва да живѣе въ чистота. Затова е казано въ Писанието: Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога. Това ще рече, само чиститѣ по сърдце ще познаятъ Любовта. Който познае и разбира Любовта, той живѣе въ рай. А дето се проявява Любовта, тамъ е Богъ. Затова мѣстото на тази проява е свещено.

Любовта прилича на море, което нищо не може да опетни.

За да научите нѣщо за Любовта, трѣбва да отидете при Бога (14)“.

Разбирането и познаването на Любовта въ развитието на човѣка, което е предпоставка за развитието на обществата, е най-важната стѣпка въ възходния път. Човѣкъ трѣбва да е убеденъ, че задъ себе си има най-здравата опора въ живота — Първопричината, Бога. Само живата връзка между човѣка и Бога — Любовта, е въ състояние да осмисли живота му, да разреши всичкитѣ противоречия въ живота и да му даде всичкитѣ творчески възможности. Първото стѣпало въ тази еволютивна лестница е разбирането, познаването на Любовта. Учителътъ ни дава голѣмо богатство и по този въпросъ. За него това разбиране на Любовта не е една философска абстракция. То е близко до човѣка. То почва отъ самия човѣкъ. Затова Учителътъ казва, че „Любовта може да бѣде разбрана първо отъ сърдцето, което нито се подкупва, нито се лъже“. И по нататѣкъ Той изяснява, че Бога можемъ да видимъ, което ще рече, да се свържемъ съ Любовта, „само чрезъ своитѣ свѣтли мисли, чрезъ добритѣ чувства, чрезъ своитѣ благородни постѣпки“. Отъ тука може да направимъ извода, че разбирането на Любовта и Бога е процесъ, който става вътре въ насъ и върви напредъ заедно съ извисяването на нашето вътрешно „азъ“ — заедно съ просвѣтяването на нашитѣ мисли, облагородяването на чувствата и постѣпкитѣ. Затова Учителътъ дава и тази мѣрка — човѣкъ може да познае, каква е неговата Любов, по биенето на сърдцето. „Пулсътъ на сърдцето е тактътъ на Любовта“ и „когато човѣкъ престане да люби, спира и сърдцето“. Въ регулирането на чувствата, въ регулирането на силитѣ и способноститѣ на ума, въ разбирането стремежитѣ и силитѣ на Духа се крие тайната за разбирането на Любовта, която — споредъ думитѣ на Учителя — седи „въ изпитване радостта, „която светиитѣ и праведнитѣ сж изпитвали“.

Човѣкъ трѣбва да стигне въ своя път дотамъ, че да се „храни съ плода на Духа“ или „плода на Любовта“. Това е възможно, като мине презъ коренитѣ, значи да опита Любовта въ сърдцето си като стремежъ, да мине презъ клонетѣ — да опита Любовта като чувство, като сили и способности на ума, следъ това да мине презъ цѣта, въ който е силата на Любовта и тогава ще стигне до „плода на Любовта“.

Като се храни съ него, ще разбере Любовта, ще стане „слуга и господарь на себе си“, ще познае Първопричината.

Ето и друга мърка, която ни дава Учителят за познаването на Любовта: „Като загуби човъкъ всичко, казва Той, като остане безъ въздухъ, тогава ще разбере какво нѣщо е Любовта“. „Като загуби човъкъ всичко“ , ето една жива мърка — като разбере безсмислието, условността и неустойчивостта на всичко, съ което човъкъ се е обкръжилъ, тогава ще разбере Любовта, която прави живота на човъка свободенъ и му дава безсмъртието. Но ето още една мърка за разбиране на Любовта: „Тя дава полета на ангелитѣ, тя въодушевява“, затова „човъкъ трѣбва да се стреми къмъ тази Любов“. Една мърка за духовната издигнатост на човъка е полетътъ на неговата мисълъ, на неговитѣ чувства. Човъкъ съ такъвъ полетъ — полета на ангелитѣ, преизпълненъ отъ въодушевление, преизпълненъ отъ възторгъ, постига всичко въ своя животъ, защото той е преизпълненъ отъ Любов.

Защото върху тази „свещена канара“, която е Любовта, човъкъ „може да гради своето бъдеще“.

Човъкъ не трѣбва да търси Любовта, Бога нѣкъде далечъ „на небето“, както казва Учителят. Той трѣбва да стори това, както детето търси майка си, както цвѣтата — земята“. Това ще рече, когато човъкъ е съ здрави корени въ свѣта — сиречь, съ трезвъ погледъ и усѣтъ за свѣта и материалното,—да се „поляризира въ себе си и тръгне нагоре“. Бихме се запитали: на кжде? — Къмъ майката, която е опора на детето, къмъ слънцето, което е живота за цвѣтето, пуснало дълбоко корени въ земята. По този начинъ човъкъ ще се освободи отъ онзи „механиченъ начинъ, чрезъ който хората търсятъ Любовта“. А „Любовта е същественото за всѣки човъкъ“.

Ние сме предразположени да търсимъ и да мислимъ, че познаването на Бога седи въ голѣми работи и усилия. Въ сжщностъ, споредъ Учителя, основата на познанието на Бога, на Любовта седи въ една проста дума: благодарностъ. Затова Той казва: „Като благодарите за всичко, което ви се случва въ живота, ще познаете Бога въ великото и въ малкото — въ Неговата Сжщина“. „Като благодарите“ за всичко. Това е нагледъ толкова лесно! А въ сжщностъ, нѣма по-трудно нѣщо въ живота отъ това, човъкъ да благодари, да благодари съ чисто сърдце, безъ зла умисълъ, да благодари и за всичкитѣ злини и нещастия, които го постигатъ, така, както благодари, когато го постига добро и надъ него се излива благословение. Тогава той има една жива опора, това е Вселюбещиятъ, въ Когото нѣма зло. Да благодаришъ, когато те е постигнало зло, при всички условия на живота, това показва, че си позналъ Любовта и тя е твоя опора въ живота, защото въ нея е доброто и щастieto.

Накрай — тайната за разбирането на Любовта седи въ чистотата на сърдцето. Затова е казано въ Писанието: „Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога“. Учителятъ изказва тази мисълъ така: „Само чиститѣ по сърдце ще познаятъ Любовта“. И иска ли човъкъ „да научи нѣщо за Любовта, трѣбва да отиде при Бога“. А Богъ е въ насъ. Отъ самитѣ насъ започва и въ самитѣ насъ — въ чистотата на нашето сърдце — е разбирането на Любовта, разбирането на Първопричината, въ която е животътъ и въ която всичко е свещено и съвършено.

Въ пѣтя на човѣка следъ разбирането и познаването идва

Придобиването на Любовта

Съ придобиването на Любовта се завършва единъ цикълъ отъ развитието на човѣка на земята. Въ придобиването на Любовта е върховниятъ моментъ отъ приложението ѝ въ живота. Придобиването на Любовта се изразява въ нѣколко степени на развитието.

За да отвори пѣтъ въ себе си на Любовта, за да може да я придобие, човѣкъ трѣбва да се роди изново. Не напразно е казано въ Писанието: „Ако не се родите изново, нѣма да видите Царството Божие“.

Въ „Степени на съзнанието“ (10) Учителътъ казва:

„Събуждането на Любовта съпада съ момента на новораждането на човѣка. Тогава човѣкъ добива вѣченъ животъ. Това е най-великиятъ моментъ въ живота“.

Въ беседата „Родени изново“ (6) намираме между многото, следнитѣ интересни за насъ мисли:

„Едно отъ условията да видите Царството Божие е да се родите изново.“

За да се роди човѣкъ изново, непременно трѣбва да се свърже съ Божествения Духъ.

Да се родимъ изново, да видимъ Царството Божие и да влѣземъ да живѣемъ въ Него, въ това е бждещето на човѣчеството, тамъ е дълбокиятъ смисълъ на живота“.

А ето какво значи да се роди човѣкъ: Въ беседата „Рождението“ (17) — III Серия — Сила и Животъ, Учителътъ казва: „Роди се“, това е най-ободрителната дума въ живота на земята. Раждането съдържа възвишеното, мощното и силното, което подтиква цѣлото човѣчество къмъ съвършенство“.

Въ своитѣ безброй много беседи Учителътъ е говорилъ достатъчно много върху новораждането. Нашата целъ не е да предадемъ тукъ всичко това. Изнесенитѣ мисли сж достатъчни, за да покажатъ, че новораждането е първата крачка въ пѣтя за придобиването на Любовта и живота въ нея, което значи да видимъ и да влѣземъ да живѣемъ въ Царството Божие. А въ това е бждещето на човѣчеството, въ това е дълбокиятъ смисълъ на живота — възвишеното, мощното и силното, което води къмъ съвършенство.

Животътъ въ Любовта следъ новораждането се изявява, да се изразимъ така по недостатъкъ на думи, въ служба — служба на Бога, служба на самата Любов. Учителътъ е говорилъ на много мѣста и отъ най-различно гледище върху служенето, специално върху служенето на Първопричината. Тази тема би била единъ красивъ обектъ за специално разглеждане. Тукъ ще процитуваме само една мисълъ отъ Учителя върху този въпросъ. Въ беседата „Прояви и постижения на Любовта“ (12) Той казва:

„Всѣки трѣбва да служи на Бога по вжтрешенъ нѣтъ. като децата“.

Тази мисълъ на Учителя е твърде характерна — всѣки трѣбва да служи на Бога като децата; явно е, въ чистота — — — —

Разбирането на Любовта ни води към новораждане и служба. Тя сж необходимитѣ вътрешни условия за придобиване на Любовта. Много други фактори още съдействуватъ за придобиването на Любовта — въ това число знанието, музиката, красотата и други, а най-важнитѣ отъ всички блага сж страданията. Ето какво казва Учителътъ по тѣзи въпроси:

„Любовта трѣбва да изпълни човѣшкия духъ, да се прояви пълно, съвършено, безгранично въ човѣшката душа. Да пребжда въ сърдцето по сжщина и съдържание. Да действа въ ума като съкровена сила. Тя трѣбва да проникне навсѣкжде у него, въ най-малкитѣ гънки на неговата душа, за да го преобрази (3).

Човѣкъ трѣбва винаги да даде предимство на Божественото въ себе си, за да се пробуди въ него Любовта (10).

Задачата на всѣки човѣкъ е да дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта.

Любовта само се опитва, за нея не се говори (11).

Любовта се изпитва въ живота, не на думи (14).

Само възвишената и чиста поезия и музика могатъ да изразятъ донѣкжде Любовта на човѣка.

Красивото въ живота седи въ общението съ Бога на Любовта (6).

Само чрезъ Любовта къмъ Бога придобивате истинско знание. Любовта предшествува знанието (14).

Всѣко знание, придобито и приложено безъ Любовь, не може да устои, то е временно, преходно, осждено на смъртъ. Истинското знание е безсмъртно, както е безсмъртна човѣшката душа (13).

Казватъ, че „знанието възгордява.“ — Знание безъ Любовь възгордява, а знание съ Любовь облагородява (2).

Любовта иде чрезъ страданията. За да придобие Любовта, човѣкъ трѣбва преди всичко да се ограничи, което значи да даде нѣщо свещено отъ себе си.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ между хората, за да имъ дамъ животъ и то преизобилно.“

Най-свещеното нѣщо е животътъ.

Ако Любовта посети човѣка, безъ да се е очистилъ, не може да се освободи отъ злото. За да се изчисти, човѣкъ ще мине презъ страдания (14).

Който разбира закона на страданието, ще придобие богатата на Любовта. Безъ страдания нѣма развитие. Страданието е пжтъ за освобождение, за спасение. Пжтътъ на страданията е неизбѣженъ. Всѣки самъ трѣбва да го извърви. Единствениятъ пжтъ за влизане на човѣка въ свѣта на Любовта е пжтътъ на страданието. Първата половина на пжтя е страданието, а втората половина на пжтя е Любовта.

Вдигнете кръста и благодарете на Бога, че ви е удостоилъ съ страдания. За да станете велики хора, да се наричате чада Божии, вие трѣбва да минете презъ страданията като пжтъ къмъ Любовта. Другъ пжтъ къмъ Любовта освенъ страданията не съществува (18, Ценната дума, Утринни слова — 1941 г.).

Тия мисли на Учителя недвусмисленно ни показватъ, че за да се преобрази човѣкъ, трѣбва да придобие Любовта и тя да проникне навсѣкжде въ него. За да я придобие, трѣбва да мине по пътя на страданията, като единственъ пътъ къмъ Любовта. Безспорно, Учителътъ не мисли за ония страдания, които човѣкъ изживява съ непробудено съзнание и които оставятъ човѣка да живѣе въ вѣчно недоволство. Тия страдания не издигатъ човѣка. Само ония страдания, които посрѣща съ дълбокъ вътрешенъ миръ и благодарностъ, просвѣтяватъ човѣка и го преизпълватъ съ Любовъ. Защото „само когато човѣкъ даде предимство на Божественото въ себе си, тогава се пробужда въ него Любовта“. И Любовта на този, който я е придобилъ, се познава не отъ думитѣ му, но тя се изпитва чрезъ неговия животъ, който е чистъ и съвършенъ. Защото страданията очистватъ човѣка отъ всѣко зло, за да може да дойде въ него Любовта. А присѣтствието ѝ може да се „изрази до нѣкжде само отъ чистата и възвишена поезия и музика“. Придобиването на Любовта и превъзможването на страданията събуждатъ въ човѣка красивото, което седи въ общението съ самия Богъ на Любовта. Отъ това общение, отъ Любовта къмъ Бога, човѣкъ добива истинското знание, което е безсмъртно.

И тъй, придобиването на Любовта е животъ въ съвършенство, а „Любовта е надъ всѣко съвършенство“. Този процесъ на придобиване Любовта въ живота на човѣка е единъ — въ земенъ езикъ казано — вѣченъ процесъ на развитието, въ който се завършва единъ земенъ кръгъ — освобождаване отъ земнитѣ условности и ограничения.

Като живѣе въ Любовта, човѣкъ върви по пътя на успѣха и творчеството. Въ това творчество той стига до новия животъ, основитѣ на който сж въ „новото учение“,—него Учителътъ възвестява неуморно на днешното човѣчество. Въ него, въ това „ново учение“ е завършекътъ на една положителна земна еволюция и раждането на една *нова култура*.

По тия въпроси ще изнесемъ нѣкои най-сжществени мисли отъ Учителя:

„За да успѣва човѣкъ въ живота, Любовта трѣбва да бжде съвършена, безъ никакви ограничения. Съ това, задачата на всѣки човѣкъ е да помогне на себе си, да се издигне. По този начинъ да помогне и на цѣлото човѣчество (12). Тогава ще дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта (14).

Магическата сила на Любовта произвежда велики резултати (14). Предъ Любовта злото и престѣплението се стопяватъ. Работата съ Любовъ всѣкога се увѣнчава съ добри резултати (10).

Който вѣрва въ Любовта, чертае своето бъдеще. Всѣки домъ основанъ на Любовта, успѣва (13).

Жертвата не е още Любовъ. Тя е само примирение, тя е изкупление (5).

Любовта е процесъ на възрастване. Да любимъ, значи да живѣемъ (5). А сжщността на живота е да влѣземъ въ хармония съ него (1).

Любовта къмъ Бога разрешава всички мъжнотии. Щомъ обикнешъ Бога, въ душата ще настане миръ, а въ сърдцето ти — пълнота.

Любовта и служенето носятъ изобилие въ живота. Който носи Любовта въ себе си, той е богатъ. А за да имате успѣхъ въ живота си, разчитайте само на настоящето. Щастието се крие въ настоящето. Въ настоящето работи Любовта (18).

Само чрезъ Любовта човѣкъ може да разбере отношенията, които съществуватъ между физическия, духовния и Божествения свѣтъ, както и смисъла на цѣлокупния животъ.

Плодоветъ на душата узрѣватъ само подъ лжчитѣ на Слънцето на Любовта.

Хората умиратъ отъ безлюбие. Любовта е по-силна отъ смъртта. Тя носи безсмъртие. Който люби, не умира.

Спасението на човѣка зависи изключително отъ Любовта.

Щастието на човѣка зависи пакъ отъ нея.

Въ щастието, което е преизпълване отъ Любовъ, човѣкъ чува гласа на всички същества и чувствува пулса на общия животъ (3).

А Любовта започва отъ малкото. Човѣкъ трѣбва да обича, да люби първия лжчъ, който е влѣзълъ въ окоето му, първия лжчъ, който влѣзе въ ума му, първия лжчъ, който влѣзе въ душата, първия лжчъ, който внесе радостта (6).

Най-после, въ творческия пжтъ на човѣка „Любовта е паспортътъ за връщане въ рай. Безъ Любовъ никой не може да се върне въ рай“. (изъ Беседата отъ 9. I. 1938 г.).

Ето нѣколко съществени мисли отъ Учителя върху новата култура и новото учение:

„Божествената Любовъ ще бжде основа на бждещата култура. Върху нея ще се въздигне Царството Божие, а учението на Христа ще се въдвори като учение на любовта (6).

Като поставите въ ума си Великото Начало като идеалъ въ своя животъ, новата култура ще дойде (8).

Сжщината на новото учение сж Любовта и Мждростта (1).

Когато човѣкъ проявява Любовта въ тритѣ свѣта — въ физическия, въ духовния и въ Божествения, — въ това е новото учение. Тогава човѣкъ може да се нарече гражданинъ на Царството Божие (14). А вѣчниятъ животъ седи въ това да се свържете съ надеждата, вѣрата и Любовта (13).

Свържете правилно човѣшката Любовъ съ Божията и Божията Любовъ съ човѣшката, да се образува колелото на живота. Въ това седи новото учение (14).

И тъй, споредъ Учителя всѣки успѣхъ и творчество, което значи истинския животъ, седи въ Любовта. Само когато човѣкъ е придобилъ Любовта, може да преобрази себе си и свѣта. Въ нея е спасението и щастието, въ нея е новата култура и новото учение, чийто неуморенъ, истински вестителъ и творецъ е Учителътъ.

* * *

Съ тази трета глава отъ приложението на Любовта, която означихме като „Пжтъ на Любовта“, ние завършихме изложението върху учението на Учителя за Любовта.

Безспорно, далечъ сме отъ мисълта, че съ направеното е изчерпано всичко, което Учителътъ е казалъ и има още да каже върху Любовта. Той е единъ неизчерпаемъ, вѣченъ изворъ, както е вѣчна самата Любовъ. Систематизирането на материала е направено по естественъ генетиченъ пжтъ — систематизацията произлиза отъ самия материалъ. Направено е това, което самиятъ материалъ позволяваше. Избѣгнато е да се създаватъ малки и дребни отдѣли и подѣления.

Преди да сложимъ точката на завършека на тази студия, желали бихме да изтъкнемъ една интересна особеностъ въ еволюцията на Словото на Учителя за Любовта. Прави впечатление при проследяване на беседитѣ, че Учителътъ е говорилъ първоначално най-вече върху естеството, сжщността и нѣкои особености отъ проявитѣ на Любовта. Много по-късно—следъ десетъ, петнадесетъ години, а и въ настояще време Той говори повече върху качествата и приложението на Любовта. Въ този интересенъ ходъ на Словото искаме да схванемъ една дълбока замисль, важна за развитието на ученицитѣ на новото учение. На първо време Учителътъ запознава ученицитѣ съ сжщността и проявитѣ на Любовта. Съ това Той ги извисява до небето, запознава ги съ най-съкровената тайна на живота, на битието. Пили отъ този еликсиръ, тѣ добиватъ сили и устойчивостъ. Следъ това Той ги запознава съ качествата и приложенията на Любовта, показва имъ, какъ трѣбва да работятъ за Любовта и съ Любовта тукъ долу на земята. Едва следъ единъ животъ въ приложение човѣкъ може да придобие Любовта и да стане едно съ нея. Животътъ въ Любовта е възходниятъ пѣтъ на човѣка, на ученика. Въ този възходенъ пѣтъ е бъдещето, новата култура, новото учение. Тѣхнитѣ основи гради Учителътъ сега тукъ на земята всрѣдъ безпѣтното човѣчество.

Въ края на това разглеждане е сжщо така необходимо да се хвърли единъ съвсемъ бѣгълъ исторически погледъ върху общия пѣтъ на идеята за любовта. Въ библейско време Мойсей е изказалъ важната мисль: „Да възлюбимъ Бога — —“. Съ това той е създакъ и подържалъ еднобожието. Следъ него първи Христосъ разясни на свѣта, че „Богъ е Любовь“ и въ името на този Богъ, въ името на Любовта, Той възвести самата Любовь като животъ между хората, като най-съвършенъ животъ. Апостолъ Павелъ даде първитѣ разяснения въ 13. глава отъ I посл. къмъ Коринтянитѣ върху приложението на Любовта тукъ на земята. Той нахвърли лаконически по-важнитѣ качества на Любовта и то въ една отрицателна форма. Съ това той посочи, каква не трѣбва да бжде проявата на Любовта. Само търпението и благосклонността сж две качества, които ап. Павелъ е изразилъ положително. Но и на тѣхъ не е далъ никакво разяснение. Ние отъ него не знаемъ, какво нѣщо сж търпението и благосклонността.

Свѣтътъ, широкитъ човѣшки свѣтъ, ученъ отъ времето на ап. Павла насамъ отъ църковници, философи, писатели, учени и разни други, въ днешно време е стигналъ да разбира Любовта и то теоретически най-много като милосърдие, което намира рѣдко индивидуално приложение, а още по-малко обществено.

Толстой, единъ отъ най-голъмитѣ проповѣдници на Любовта въ наше време, заедно съ голѣми свои последователи — да речемъ Ганди, — е стигналъ да изрази Любовта като законъ за непротивение, пожертвувателностъ и доброта въ живота. Всичкитѣ му творби сж прошарени отъ линията, по която е проведена тази доброта въ живота.

Въ всички окултни школи и движения презъ всички вѣкове, независимо отъ методитѣ, които сж бивали прилагани, се е предавала и Любовта като методъ въ пѣтя на ученика. Въ повечето случаи, обаче, разнитѣ окултни школи сж вървѣли главно по пѣтя на мъдростта. Въ модерно време има вече указания, че нѣкои сж трѣгнали по пѣтя на Любовта. Въ това отношение Антропософията, учението на Руполфъ

Щайнеръ, издига високо надъ всичко Христовиятъ принципъ и импулсъ — Любовта.

Съвсемъ особено е мѣстото на Учителя въ великото учение на Любовта. Вѣковетъ ще опредѣлятъ най-точно това мѣсто. Но то седи високо надъ всичко, което свѣтътъ познава въ това отношение. Учителътъ не е спрѣлъ да изнася още важни работи върху основитѣ на това свое велико учение на Любовта, затова трудно може да се постави въ нѣкакво общо опредѣление. Отъ това, обаче, което имахме възможностъ да проучимъ, съберемъ и изнесемъ — а то не е малко — можемъ да заключимъ, че Любовта у Учителя е обхваната въ една съвършена пълнота, необхващана досега отъ други. Въ хармонично и красиво единство между сѣщина, проява, качества и приложение, Учителътъ създава едно велико цѣлостно учение за Любовта, което издига човѣка, ученика до съвършенство.

С. Д.

Космична музика

Ако поезията е „преди всичко музика“*), музиката е ритъмъ, преди да бжде изкуство. Този ритъмъ се проектира по всички координати на тоновата геометрия и ние го чувствуваме не само въ хоризонталната абсциса на мелодията, но и въ вертикалната ордината на хармонията. Въ него трѣбва да диримъ и зародиша на тоналността, която, както твърдятъ специалиститѣ, е започнала да се очертава въ края на мелодията, кждето отначало се е задоволявала да отбелязва службата само на заключителнитѣ тонове, и постепенно е разширявала своя районъ на въздействие, като постепенно е диференцирала и музикалнитѣ предложения, откъслечи, дори и мотиви. Така краятъ на музикалния периодъ е налагалъ употребата на единъ тонически акордъ, докато краятъ на музикалното предложение е бивалъ отбелязванъ съ единъ заключителенъ акордъ върху доминантата. Именно ритмичниятъ инстинктъ, подсъзнателниятъ стремежъ да се очертаятъ по-ясно елементитѣ на мелодията, е подтикналъ старитѣ пѣснотворци къмъ употребата на акордови заключения въ крайнитѣ тонове на музикалния периодъ и на неговитѣ части, а това е установило службата на тия тонове — т. е. тоналността. Въ западната черковна музика теоритицитѣ още отъ XII. вѣкъ сж правили разлика между затворената фраза (clausum) и отворено предложение (apertum), т. е. между завършена и незавършена мисль въ зависимостъ отъ функцията на заключителнитѣ тонове, т. е. отъ тоналността. Цѣлата днешна музикална хармония води началото си отъ това различаване и разграничаване на службата, или, както казватъ музикантитѣ, на функцията, която изпълнява въ мелодията всѣка степенъ отъ гамата. Каденцитѣ или заключенията (наричани още clausulae отъ теоритицитѣ на XII. вѣкъ) не сж, прочее, нищо друго освенъ препителни знаци въ музикалната речъ и служатъ да разграничатъ, да отдѣлятъ една отъ друга частитѣ на мелодията. Тѣхната употреба е била наложена отъ единъ ритмиченъ императивъ, чиито корени се губятъ

*) Paul Verlain: Art poétique.

въ най-дълбокитѣ гънки на човѣшкия инстинктъ, тамъ именно, кждето се извършва общуването, допирътъ на личността съ космоса.

Защото ритмичнитѣ закони не сж изключително отъ общѣта на музиката: тѣ сж универсални. Тѣ сж едни и сжи въ физиологичния ритъмъ на тѣлото (пулсъ, дишане), въ логичнитѣ пострѳйки на мисълта (теза, антитеза, синтеза) и въ звездната механика на всемира (день и нощъ, годишни времена и др.). Музикалното творчество е само едно отражение на тѣзи универсални закони върху плоскостта на слуховитѣ представи.

Тоновитѣ образи, цѣлата звукова геометрия, съ която компониститѣ ни обаяватъ — не сж ли това само смѣтни спомени отъ онази универсална, космична музика, която движи вселенитѣ и която трепти въ цѣлото наше материално и духовно битие? Наистина, трудно може да се допусне, че инвенциитѣ и фугитѣ на Йох. Себ. Бахъ или симфонитѣ на Бетовенъ сж се родили ех nihilo. Много по-логично е да се мисли, че тѣхнитѣ ритмични, мелодични и хармѳовични схеми и първообрази сж били снети отъ нѣкои по-висши сфери на космопсихични прояви.

Подобни идеи не сж били чужди на древнитѣ народи. Напротивъ, изглежда, че цѣлата музикална теория на елинитѣ, (а така сжищо на египтянитѣ и на вавилонянитѣ) е била основана върху предпоставката за космичния характеръ на тоновото изкуство. Така Платонъ твърди, че астрономията и музиката сж сестри: „Изглежда, че както очитѣ сж били създадени за астрономията, така ушитѣ сж били сътворени за хармоничнитѣ движения, обаче, както твърдятъ и питагорейцитѣ, тѣзи две науки сж сестри — съ което и ние сме съгласни . . . Музикантитѣ вършатъ онова, което вършатъ и астрономитѣ: тѣ дирятъ числа въ акордитѣ, които стигатъ до ушитѣ имъ“ (Платонъ, Република, т, VII, § 530 и 531).

Сжщитѣ идеи сж лежали въ основата и на питагорейското учение, което е главниятъ изворъ за историята на гръцката музикална теория. Именно питагорейцитѣ визира Аристотель, когато казва:

„Има философи, които подържатъ, че, естествено, движението на тѣла съ такава голѣма маса, каквито сж звездитѣ, сигурно произвежда нѣкакъвъ звукъ, щомъ като тѣлата, които се движатъ по земята и които иматъ много по-малка маса и много по-малка скорѳостъ, все пакъ сж способни да звучатъ. Невъзможно е, прочее, звездитѣ, чийто брой е толкова голѣмъ, чиято маса така грамадна, и които сж понесени въ простора съ такава чудовищна бързина, да не произвеждатъ и тѣ нѣкакъвъ звукъ. И понеже откриватъ известна зависимѳостъ между мелодичнитѣ съотношения, скорѳоститѣ на движението на тѣлата и тѣхнитѣ разстояния, тия философи заключаватъ, че кржговитѣ движения на звездитѣ произвеждатъ нѣкаква звукова хармония“ (Аристотель, De Coel, II. — 9).

Учениитѣ музиканти днесъ сж единодушни, когато изтъкватъ значението, което старитѣ гръци сж приписвали на космичното начало въ музиката. Тукъ ще приведемъ мненията само на двама знаменити учени: Жюль Комбарьо, бившъ професоръ по история на музиката въ Колежъ дьо Франсъ, авторъ на много музикално-научни трудове, и Теодоръ Ренакъ, членъ на Френския Институтъ и бившъ председателъ на френското музикологическо дружество.

„Единъ пжтъ ролята на седемтѣ планети добре установена въ магията, казва Комбарьо, музиката е трѣбвало вече по необходимѳостъ

да държи сметка за тях. Магия и музика сж били въ много тѣсна връзка помежду си, затова иначе и не е могло да бжде. Подъ влиянието на тая именно доктрина, споредъ Питагоръ, седмострунната лира на Хермеса е символизираща седемтъ планети, а самото небе е било уподобявано на една лира“ (Комбарьо, Музиката и магията, Парижъ, 1903 г. стр. 195).

Ето що пише по тоя въпросъ и Теодоръ Ренакъ въ „Ревю философъ“ (Парижъ, 1900 г.):

„Въ една философска система, която, по всичко изглежда, вече се е ползвала съ предпочитанията на Платонъ, на „мелодията на сферитъ“ се е приписвалъ единъ обемъ, който е могълъ да достигне до четири октави и една квинта, но въ който само така нареченитъ неподвижни (основни) тонове сж били сметнати достойни за светостта на небеснитъ тѣла... Нѣкои сж открили въ тая формула клавиатурата на усъвършенствуваната осемнайсетъ-струнна китара, която служи за основа въ таблицитъ на Алипиусъ. Така може да се установи, че различнитъ формули на сидералната гама съответствуватъ на разнитъ строеве на лирата, които сж се практикували у гърцитъ отъ шестия до първия вѣкъ преди нашето лѣтоброение. Всевъзможнитъ формули, предлагани за мелодията на сферитъ, сж само едни проекции въ безкрайното пространство на ония гами, които въ даденъ моментъ били най-много тачени срѣдъ елинския свѣтъ“.

Отъ тия свидетелства, а и отъ много още, които не можемъ да приведемъ тукъ, се вижда, че старитъ народи сж имали едно много дълбоко разбиране за тоновото изкуство и едно много по-сериозно отношение къмъ него, отколкото представителитъ на днешната музикално-научна мисль. Схващанията на Питагора за една изключително астрономична или, по-право, астрологична музика, които сж легнали въ основата не само на елинската, но и на римската музикална теория, се коренятъ, по всѣка вѣроятность, въ тайнитъ учения на египетскитъ и на вавилонскитъ звездобройци.

Б. Боевъ

Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането

Дишането и паметъта

Правилното, дълбоко, ритмично дишане усилва паметъта и то по следнитѣ причини:

1. Правилното дишане усилва ума, а паметъта спада къмъ познавателната или умствена област на психичнитѣ процеси.

2. Чрезъ правилното дишане човѣкъ се освобождава отъ всички тревоги, безпокойствия, смущения, дразнения и пр.; у него настава миръ, спокойствие, а това е важно условие за усиление паметъта, понеже тревогитѣ, безпокойствията и пр. сж една отъ причинитѣ за отслабване на паметъта.

3. Има връзка между способността за съсрѣдоточаване и правилното дишане. По този въпросъ Учителътъ казва (5):

„Съсрѣдоточаването на мисълта е въ зависимостъ отъ дишането. Колкото по-дълбоко диша човѣкъ, толкова по-лесно може да се съсрѣдоточава“. А знае се въз основа на единъ психиченъ законъ, че ние запомняме тия нѣща по-добре, които сме възприели съ пълно съсрѣдоточаване на съзнанието. Колкото човѣкъ повече умѣе да се съсрѣдоточава при възприемане на нѣщата, толкова по-силна и по-вѣрна е паметъта“.

4. По този въпросъ Учителътъ казва още така (10): „Има връзка между слабата паметъ и дишането. При слабото дишане по-малко прана прониква въ мозъка“. При дълбокото правилно дишане въ мозъка прониква повече прана и тя засилва между другитѣ центрове и тия, отъ които зависи паметъта.

Нѣкои практични правила

Когато човѣкъ желае да почне систематически упражнения за дълбоко ритмично дишане, хубаво е да направи нѣкои предварителни дихателни упражнения. Напр. може да се направи следното предварително упражнение:

Да се направи дълбока вдишка и следъ това при издишване да се изговорятъ нѣкои изречения. Изпърво тия последнитѣ могатъ да бждатъ по-кжси, но следъ известно време човѣкъ може следъ дълбоко вдишване да изговори доста дълъгъ откъслекъ, безъ да поеме наново въздухъ. Тия изречения могатъ да бждатъ отъ по-възвишенъ характеръ, за да ползватъ човѣка и съ своето съдържание.

Такива предварителни дихателни упражнения сж една добра подготовка за упражненията по дълбоко ритмично дишане.

Добре е да се спазва следното правило:

Преди почване на дихателнитѣ упражнения човѣкъ да направи дълбоко издишване и презъ това време да отпусне всичкитѣ си органи отъ главата до нозетѣ. Това улеснява дихателнитѣ упражнения.

Добре е да се правятъ дихателнитѣ упражнения преди ядене. Ако нѣкой пжтъ се правятъ следъ ядене, то най-малко следъ минаване на 1—2 часа.

Пълно изпразване на бѣлия дробъ не е възможно, но човѣкъ да се стреми да го изпразни, колкото се може повече. Това улеснява

влизане на по-голямо количество чистъ въздухъ въ бѣлия дробъ — значи обмѣната на въздуха става по-пълна.

Специалнитѣ дихателни упражнения се правятъ обикновено три пѣти на день — сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Но освенъ тѣхъ хубаво е човѣкъ въ течение на деня отъ време на време да се спира и да прави по една дълбока вдишка и после пакъ да продължи естественото си дишане. По този начинъ и естественото дишане постепенно ще става все по-правилно — по-дълбоко и по-ритмично.

Човѣкъ може да прави дихателнитѣ упражнения при три вида положения на тѣлото си: легналъ, седналъ и правъ. Когато човѣкъ при дишане е легналъ, той е повече въ връзка съ земнитѣ сили; когато е седналъ, повече се засѣга симпатичната нервна система, а когато при дишане е правъ, повече се засѣга главниятъ мозъкъ.

Дихателнитѣ упражнения трѣбва да се правятъ на чистъ въздухъ. Лѣтно време могатъ да се правятъ на открито, а зимно време въ отоплена стая, но добре провѣтрена — при отворенъ или полуотворенъ страниченъ прозорецъ.

Духане и дъхане

Духането е повече свързано съ електромагнитното течение. То може да бѣде два вида: непрекъснато или на пресекулки. И въ двата случая то служи за усиляне на бѣлия дробъ и за пречистване на нервната система.

А при дъхането устата взема такава форма, каквато има, когато овлажняваме стъкло съ устата си. Дъхането е непрекъснато, леко и безшумно. При него участвува гърлото: устата е широко отворена, и въздухътъ излиза направо отъ гърлото.

При дъхането участвува повече магнетичното течение и то има лѣчебно действие върху органа, надъ който дъхаме. Отъ друга страна дъхането има действие и върху самото лице, което го прави. То има благотворно действие върху нервната му система, внася хармония въ нея. Дъхането успокоява, укротява човѣка. То може да се приложи като методъ при възбуда, вълнение.

Дишане и ходене

Казахме по-горе, че въ течение на деня отъ време на време трѣбва да се правятъ дълбоки вдишки. Това може да се приложи и при ходене. Учителътъ казва така по този въпросъ (20):

„Като вървите по улицата или въ гората, дето въздухътъ е чистъ, отъ време на време се спирайте да поемете дълбоко въздухъ. Ако вървите бързо, безъ спиране и безъ дълбоко вдишване, това показва, че има нѣщо аномално въ дихателната ви система“.

Дишане и красота

Дишането се отразява и върху красотата и стройността на човѣшкото тѣло. И това е много лесно обяснимо. Дишането внася хармония въ тѣлесния и психиченъ животъ на човѣка и, естествено е, че туй ще внесе красота и въ формитѣ, понеже тя е изразъ, преди всичко, на душевния животъ — на възвишени мисли, чувства и стремежи. А последнитѣ сж въ връзка до известна степенъ съ дишането. Неправилното дишане има връзка съ преждевременното остаряване, а правилното

дишане подмладява човъка. Учителът дава следните освѣтления по това (8):

„Ако човъкъ не диша правилно, кожата на лицето и ржцетъ му преждевременно се набръчква. Ржцетъ му се набръчкватъ отъ горната страна. Това се дължи на разстройството на черния дробъ и на неправилното дишане. Щомъ човъкъ започне да диша правилно, бръчките отъ лицето и ржцетъ му постепенно изчезватъ“.

Човъкъ, който има връзка съ Бога, става красивъ! А пъкъ правилното дишане е важенъ методъ, който прави човъка възприемчивъ къмъ Божествената мисль; то го свързва съ Великата Разумность въ свѣта. Това възвисява вътрешния животъ на човъка и извайва новитъ форми и линии на тѣлото.

Дишане и пѣние

Има връзка между дишането и пѣнието. Между тѣхъ има взаимодействие, както има между дишането и мисълта. Учителът дава следното пояснение по това (8):

„Ако не пѣте, не можете да дишате правилно. Който пѣе, има възможность да подобри дишането си“.

И обратното е вѣрно: дишането развива гласа, прави го музикаленъ, звученъ и приятенъ. За развитието на гласа влияе възвисяването въ душевния животъ на човъка. Тукъ важи преди всичко установяването на хармония между симпатичната нервна система и главния мозъкъ. А за тая хармония допринася правилното дишане. Дихателнитъ упражнения иматъ двойно действие върху развитието на гласа: отъ една страна чрезъ положителна психична промѣна въ човъка се измѣнява и гласътъ; отъ друга страна тия упражнения влияятъ и физиологически върху развитието на гласа.

Ето защо добритъ пѣвци винаги дълги години сж правили дихателни упражнения. Тѣ минаватъ цѣла школа за целта. Тия, които сж доловили тайната на правилното дишане, правятъ чудни постижения въ гласа си. Той става музикаленъ и приятенъ не само при пѣние, но и при говоръ.

За развитието на гласа човъкъ при едни дихателни упражнения ще увеличи времето на задържането на въздуха, а при други ще увеличи времето за издишване. Това последното е необходимо, за да може да се изкарва известна музикална фраза на единъ дъхъ.

На края на паневритмичнитъ упражнения се правятъ и особени дихателни упражнения, придружени съ пѣние и движение: при вдишване ржцетъ отиватъ на страни хоризонтално, а при издишване се прибиратъ бавно предъ гърдитъ и сжщевременно се изпѣва една музикална фраза.

Има специални дихателни упражнения за развитието на гласа. За тѣхъ човъкъ трѣбва да се отнесе до Учителъ. Само подъ ръководството на Учителъ тѣ могатъ да се прилагатъ правилно и резултатно.

Дишане и възпитание

Голѣма е връзката между дишането и възпитанието, Много може да се направи въ педагогичната областъ, ако правилното дишане се приложи въ училището. Учителът казва по това (8):

„Безъ дишане не можемъ да внесемъ никакво възпитание у децата, не можемъ да ги приучимъ да мислятъ правилно и да чувствуватъ правилно“.

Ако децата всѣки день правятъ въ училището дихателни упражнения подъ ръководството на учителя, тѣ преди всичко ще бждатъ здрави, устойчиви къмъ болести и освенъ това у тѣхъ ще се подготви пжтьтъ за правилни мисли и чувства, за силна воля, силна паметъ и разцѣвяване на добродетелитѣ и дарбитѣ. Въ бждещето училище дихателнитѣ упражнения ще иматъ широко приложение и то както самостоятелно, тъй и съчетани съ гимнастични упражнения.

Правилното дишане — пжть къмъ постижения

Още на древнитѣ е била известна праната или жизнената сила, която прониква въздуха. Още въ 17. вѣкъ Максвелъ е изложилъ своитѣ възгледи върху нея въ книгата си „De medicina magnetica“ (издадена въ 1679 година). Въ това си съчинение той е изложилъ своитѣ основни принципи върху праната въ 12 точки. После Месмеръ въ 18 вѣкъ използва отчасти 12-тѣ точки на Максвелъ, а въ 19 и 20 вѣкъ съществуването на праната е научно доказано отъ множество изследователи.

Зависимостта между дишането и болезненото или здравословно състояние на органитѣ се вижда ясно отъ следното:

Когато тѣлото или органътъ обеднѣе на прана или жизнена сила, то той става податливъ къмъ болестъ, добива предразположение къмъ нея. При правилното, дълбоко, ритмично дишане се влива богатъ притокъ отъ жизнена сила въ тѣлото или въ даденъ органъ, и той става въ състояние да преодолѣе болестта.

Праната или жизнената сила е важенъ факторъ при лѣкуване. Даже и при парализъ дълбокото дишане, покрай другитѣ методи, може да укаже голѣми услуги. При парализъ съответниятъ органъ е здравъ анатомически, но е обезсиленъ онзи нервенъ центъръ, който го инервира. При правилното дишане се обогатяватъ всички части на тѣлото съ прана и между другото и този мозъченъ центъръ, който управлява чрезъ нервитѣ си съответния органъ. И чрезъ съживяване на нервната система се съживява и органътъ.

Отъ друга страна, чрезъ дълбокото ритмично дишане вътрешниятъ животъ на човѣка става интензивенъ, хармониченъ, изявява се Великото, което живѣе въ човѣшката душа и изъ глѣбинитѣ ѝ бликва изворъ отъ жизнени струи, които преорганизиратъ материята на човѣшкото тѣло, преобразяватъ го, пресъграждатъ го и го правятъ устойчиво къмъ болеститѣ; внасятъ въ него мощна вълна на здраве и сила.

Правилното, дълбоко, ритмично дишане съдействува за събуждането и развитието на дарбитѣ и заложитѣ въ човѣка и то по следнитѣ причини:

1. Чрезъ правилното дишане се развива между другото и човѣшката нервна система и се събуждатъ къмъ по-голѣма активностъ мозъчните центрове чрезъ обогатяването имъ съ прана или жизнена сила. А тѣхното събуждане къмъ дейностъ е въ свръзка съ разцѣвяването на дарбитѣ и заложитѣ въ човѣка.

2. При правилното дишане човѣкъ се свързва съ по-висши психични сили, които проникватъ въздуха, и това сжщо така допринася за развитието на по-дълбокитѣ сили на човѣшкото естество.

И тъй, правилното дълбоко дишане, и особено когато човѣкъ обръща внимание на вътрешната страна на дишането, води къмъ голѣми постижения както въ здравословно, тъй и въ умствено и духовно отношения — за събуждането на дълбокитѣ спещи сили, които човѣшкото естество крие въ себе си и които съ вѣкове чакатъ своето развитие.

Така божественото естество на човѣка се събужда и разкрива безценнитѣ си съкровища! Човѣкъ е нѣщо много повече отъ това, което се проявява на земята. Но трѣбва работа, трѣбватъ методи, за да се пробудятъ и излязатъ тия богатства, които човѣшката душа пази въ своето святилище!

Еволюция въ дишането

Както въ всички области на живота, тъй и въ дишането има еволюция. Дишането става чрезъ кислородъ, но има организми, напр. анаеробнитѣ бактерии, които живѣятъ въ безкислородна срѣда; тѣ разлагатъ безъ помощта на кислорода известни вещества и освободената при това разлагане енергия използватъ за своята дейность.

Рибитѣ дишатъ въ една по-гъста срѣда — водата. Отъ нея тѣ извличатъ чрезъ хрилетѣ си разтворения въздухъ. Въ сравнение съ тѣхъ човѣкъ диша въ по-рѣдка срѣда. Обаче човѣкъ ще еволюира въ бъдеще въ своето дишане. Бъдещето му дишане ще става въ по-рѣдка срѣда — именно въ етера. И дихателнитѣ органи, съ които човѣкъ ще диша чрезъ етера, сега се изработватъ въ човѣшкия организъмъ чрезъ любовта.

Защо човѣкъ трѣбва да обича? За да се изработятъ въ него бъдещитѣ дихателни органи за възприемане на етера.

Тия дихателни органи сж етерни — тѣ сж частъ отъ етерния организъмъ на човѣшкото естество. Съ други думи любовта организира етерния двойникъ на човѣка.

Свѣтлината въ учението на Учителя

Горекананото представлява само бѣгълъ погледъ върху учението на Учителя за дишането. То има и по-дълбоки страни, които тукъ не засѣгаме.

Отъ всичко гореканано е ясно, че човѣкъ е поставенъ отъ разумната природа въ една срѣда, въ която му сж дадени всички сили, материяли, възможности и условия. Но той трѣбва да разбира срѣдата, въ която живѣе, законитѣ, които работятъ въ нея и да се съобразява съ тѣхъ. Това е пътятъ, който води къмъ разуменъ животъ, свобода и щастие.

Новата култура е следване на свѣтлия пътъ, начертанъ отъ живата природа съ голѣма любовъ, проникателность и разбиране! Свѣтлината, която хвърля Учителътъ върху всички области на живота, показва истинския пътъ къмъ възходъ, хармония и красота.

Върху всички въпроси, които днесъ вълнуватъ човѣчеството — въпроси индивидуални, обществени, народни и общочовѣшки — идеитѣ на Учителя хвърлятъ изобилна свѣтлина.

Горното кжсо изложение на нѣкои само точки отъ учението на Учителя за дишането е единъ примѣръ, отъ който се вижда, какво красиво разрешение дава Учителътъ на въпроситѣ на днешния животъ и то не само теоретично, но и въ свръзка съ нуждитѣ и задачитѣ на днешното човѣчество.

II. М.

Първото дешифриране на Нострадамусовата система

Подтикнати от отдължни сбжднали се предсказания, редица тълкуватели—Шавиньи, Гино, Лувиканъ, Буисъ, Барестъ, Торне, Льо Пелтйе — сж се опитали да проникнатъ въ съчиненията на Нострадамуса. Нѣкои отъ тѣхъ (напр. Льо Пелтйе и др.) вѣрватъ, че сж открили маса текстове, които се отнасятъ до минали, па дори и до бждещи събития.

Оптимизмътъ на тия изследователи сигурно не е твърде оправданъ. Въ писмото си до Хенриха II Нострадамусъ самъ забелѣзва, че „повечето отъ пророческитѣ четиристишия сж така тежки, че не ще може да се намѣри пжтъ къмъ тѣхъ, а още по-малко ще може да се намѣрятъ такива, които ще могатъ да се тълкуватъ (предварително)*“.

Отъ друга страна, по-скептично настроени автори сж отишли въ друга крайностъ, като сж отрекли всѣкаква стойностъ на нострадамусовитѣ предсказания (Аделунгъ, Шлайденъ и др.).

Най-нови и най-сериозни изследвания идватъ, обаче, да възстановятъ честъта на автора на центуриитѣ.

Така, споредъ астронома Д-ръ Вьолнеръ, Нострадамусъ е билъ „единъ отъ малцината, които сж знаели прастарото тайно учение за връзката между митъ, история и движение на звездитѣ“. Неговата книга — „Мистерията на Нострадамуса“ (1926 г.) — е едно солидно научно изследване, но то още не носи разрешение на проблемата.

Трѣбвало е, изглежда, единъ човѣкъ, който се чувствува у дома си както въ областъта на официалната наука, така и на окултна почва, за да ни доближи до разяснението на тая вѣковна загадка. Честъта се падна на П. В. Пиобъ.

Пиобъ, подпредседател на конгреса по експериментална психология презъ 1910 год., председател на „Дружеството за древнитѣ науки“ въ Парижъ, е писалъ редица трудове на научни и окултни теми. Обстоятелството, че е билъ и въ свитата на бившия председател на френската република — Милеранъ, говори, че първиятъ дешифраторъ на центуриитѣ е цененъ не само отъ представители на научната мисълъ, но и отъ хора на „реалната политика“.

Една година следъ Д-ръ Вьолнеръ Пиобъ публикува книгата си „Тайната на Нострадамуса“, която хвърля макаръ и непълна, все пакъ, обаче, задоволителна свѣтлина върху въпроса. Ние ще се опитае да предадемъ въ следващитѣ статии по-сжщественото отъ тоя трудъ.

Тукъ ни се налага да отбележимъ, обаче, едно обстоятелство. Докато въ други съчинения на Пиобъ не липсва нито системностъ, нито ясно, изложението въ „Тайната на Нострадамуса“ се отличава съ не-систематичностъ, отжслечностъ и дори загадъчностъ. Би рекълъ човѣкъ, че и Пиобъ е сторилъ достатъчно, за да направи по възможностъ по-трудно едно резюме на неговитѣ проучвания.

Ето въ нѣколко думи и историята на тия проучвания.

Презъ есенъта 1923 год. Пиобъ се е заинтересовалъ отъ творенията на Нострадамуса. За изходна точка той взима дветѣ библейски хронологически таблици, които сж дадени въ писмото до Хенриха II.

Следъ нѣколкомесечна методична работа Пиобъ е изнесълъ въ една сказка, държана на 20. I. 24 г., резултата на своето изследване. Това е билъ така наречениятъ „ключъ на Катерина Медичи“.

Тоя шифъръ, обаче, отказва да работи, щомъ се стигне „хилядо седемстотинъ деветдесетъ и втората година, годината, която ще се смѣта като обновление на вѣка“, както казва Нострадамусъ.

Изглежда, че тоя ключъ е билъ повѣренъ на Катерина Медичи и Хенриха II и е трѣбвало да спре преди детронирането на Лудвика XVI презъ 1792 г., за да не бжде огорчено управляващото съсловие отъ следващитъ следъ това време събития въ Франция.

Пиобъ не обяснява, какъ е успѣлъ да възстанови нишката на дешифрирането. По-интересно е, обаче, обстоятелството, че тя пакъ се прекъсва презъ 1924 год., т. е. тъкмо по времето на първия сериозенъ опитъ за разбулване на мистерията около центуриитъ.

Впрочемъ, както можеше да се очаква, нострадамусовитъ съчинения, като типично херметични творби, е трѣбвало да иматъ повече отъ единъ ключъ. Самъ Пиобъ още презъ 1924 год. е билъ на чисто по тоя въпросъ. Нѣщо повече, осланияки се на единъ куплетъ отъ центуриитъ, той е изтъкналъ дори изрично въ споменатата сказка, че „пророчествата на Нострадамуса ще бждатъ разбрани едва презъ 1927 год.“.

И наистина, следъ нѣколко годишенъ упоритъ трудъ авторътъ е дошелъ до нови открития. Тукъ не се касае вече за игра съ числа, както при ключа на Катерина Медичи, а за геометрични конструкции.

Пиобъ докладвалъ за тая работа, която той смѣта отъ втора степенъ, въ две сказки, едната отъ които — уводната — се е състояла на 20. II. 1927 г., а втората на 15. III. с. г.

Въ „Тайната на Нострадамуса“ авторътъ излага, макаръ и крайно съдържано, именно тия два ключа, като споменава и за една работа отъ трета степенъ, запазена за по-късно, която представлявала най-висшето тълкуване на нострадамусовитъ предсказания, „за разбирането и използването на което“, обаче, трѣбвало „известна математическа, а сжщо и известна душевна подготовка“.

Изглежда, че Нострадамусъ е предвидѣлъ и дешифрирането на своитъ предсказания. Като говори за разнитъ опити въ това отношение, нѣкои отъ които крайно лоши, той прибавя, че „трѣбва да се стигне до 1923 г., за да се намѣри най-силната атака“.

Другаде (I, 48) той допълва:

„Щомъ минатъ 20 години подъ господството на Луната . . .

Тогава трѣбва да се изпълни и оповести публично моето пророчество“.

Споредъ астрологическата традиция единъ луненъ цикълъ трае 19 години, така че $20 \times 19 = 380$ год. Като се прибави тоя периодъ къмъ датата на предговора къмъ центуриитъ — 14. 3. 1547 год., получаваме 14. 3. 1927 год.

Пиобъ заявява, че сказката, въ която той е изнесълъ първото попълно дешифриране на нострадамусовото литературно наследство по съвсемъ независящи отъ неговата воля обстоятелства се е състояла на 15. 3. 1927 год., т. е. веднага следъ изтичане на срока, предсказанъ въ центуриитъ.

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Физиология на постенето

При нормални условия главният приток на градивни материяли за клетката и двигателни сили за организма се набавя чрез храносмилателната система. Отнеме ли се този естествен приток на храна, организмът промъня коренно двигателните си източници и прилага закона за самонагаждане.

Въ първите дни на глада клетките разполагат съ достатъчно захари, струпани въ черния дробъ и кръвта. Равновесието при обмъната на веществата обаче налага да се посегне къмъ разграждане на известни органически тъкани. Отъ опити и наблюдения се е доказало, че въ живата клетка съществува една такава рационалност, каквато човъшкият умъ не може да приложи. Гладътъ отъ едно бедствие за организма се превръща въ една добродетель. „Вжтрешниятъ лѣкарь“ на организма повелява, щото да бждатъ превърнати въ жизнена енергия първо ония вещества и клетки, които сж излишни или сж резултатъ на болезнени процеси, бидейки чужди тѣла или долнокачествени елементи, отложени при ненормални състояния на живата клетка. Тутаки щомъ като външниятъ хранителенъ транспортъ въ кръвта бжде прекжснатъ, настъпва процесътъ на чистката на горните вещества. Кръвта пренася по единъ обратенъ пътъ чуждите вещества къмъ отдѣлителните органи. При този вжтрешенъ новъ редъ е въ сила законътъ, че здравето и ценното ще бжде запазено до максимумъ а болното, излишното ще се отстранява и оползотворява отъ здравето. Биологичната мъдростъ на организма отрежда премахване първо на болните тъкани, после на излишните, следъ това последователно на резервните мазнини и мускули и едва на края се посѣга къмъ тъканите на най-елементарните органи части. Отъ всички органи най-необезпокоявани оставатъ, до кончината на организма, нервната система и разплодните жлези. Ето намъ се открива и тукъ законътъ за градацията и степенуването. Диференцирането на клетките е ставало по единъ строго опредѣленъ редъ. Иерархичната градация на вселената прозира въ всички прояви на живия организмъ. Разумната природа знае, какъ най-рационално трѣбва да се оползотворява материята, за да може при всички условия да бжде проявенъ животътъ. Божественото се изявява и не загинава. То ръководи и направлява всѣки живъ процесъ къмъ единствената цель: еволюция на низшето.

Органически това се проявява въ случая по следния начинъ: Кръвта на гладуващия първо става силно кисела поради това, че отъ организма се отстраняватъ чуждите и непотрѣбни вещества. Въ момента, когато киселините надделѣятъ надъ основите, настъпватъ и психичните смущения въ индивида (свѣтовъртежъ, главоболие, отпадналостъ и сърдцебиене). Въ този моментъ настъпва обратниятъ процесъ, който говори вече за едно окончателно прочистване въ тѣлото. Основите въ кръвта надделяватъ, червените кръвни клетки се увеличаватъ по число, бѣлитъ кръвни клетки (стражитъ на организма), които се бѣха извънредно увеличили на брой, се намаляватъ, тѣлесната температура се понижава съ 0.5 до 1 градусъ, отдѣлянето на вжглена киселина се значително понижава и тъканите на организма ставатъ богати на калциеви и натриеви соли, а по-бедни на сѣра, фосфоръ и калий. Отдѣлителната система въ

началото на поститъ е силно занята и отдѣля силно отровни вещества; следъ това настѣпва едно пълно уравновесяване. Кръвното налѣгане се понижава; сърдцето, първоначално силно разтревожено, възстановява нормалния си ритъмъ, като даже показва едно трайно успокояване. Всички вътрешни секреторни процеси намаляватъ производството си по количество, но напълно подобряватъ качеството на жизненитѣ сокове и секрети.

Това постепенно органическо затишие и подобрене на жизненитѣ процеси въ организма намира изразъ и въ цѣлостния индивидъ. Тѣлото се сензибилизира. Нервната система и клетки ставатъ много по-чувствителни на всички вътрешни и външни дразнения. Особено важно е явлението, че организмътъ е много по-чувствителенъ къмъ лѣкарствата. Малки дози отъ лѣкове, които по-рано трѣбваше да бждатъ давани въ голѣми количества, за да се постигне желаната реакция, сега сж достатъчни за постигане на целта. Наблюдава се едно повишение въ чувствителността на зрението, слуха, обонянieto, вкуса и обистряне на мисълта.

Съ настѣпване на това органическо и душевно равновесие, органическата единица е въ единъ напълно рационализиранъ процесъ. Всички процеси въ тази единица ставатъ съ такава пестеливостъ, щото издръжливостта на цѣлия организмъ на продължително гладуване очудва всѣкого. Докато загубата въ теглото презъ първата седмица става дневно съ по 1 кгр. то въ втората съ $\frac{3}{4}$ (три четвърти) кгр., а въ третата съ $\frac{1}{2}$ (половинъ) кгр. и въ четвъртата едва съ $\frac{1}{4}$ (четвъртъ) кгр.

Колко дълго може да издържи организмътъ безъ храна? По този въпросъ съществуватъ различни мнения. Първото експериментално постене е постигнато отъ единъ затворникъ, който се е умъртвилъ чрезъ едно 73 дневно постене. Американскиятъ лѣкаръ Д-ръ Деви съобщава за двама пациенти на лѣкаря Д-ръ Мьолеръ, които чрезъ единъ постъ отъ 65 до 70 дни сж се излѣкували отъ хронически болести. Д-ръ Гарингтонъ (Англия) съобщава за единъ боленъ, който следъ 79 дневенъ гладъ се е възобновилъ физически. Рекордътъ е взетъ, обаче, отъ единъ ню-йоркски съдържателъ на хотелъ — постилъ 90 дни. Случаятъ е съобщенъ отъ писателя Жптонъ Синклеръ.

Изчислява се, че организмътъ може да загуби до 60% отъ теглото си и да запази все още жизненитѣ процеси.

Дали тогава въздухътъ, водата, органическата и неорганическата материя не представятъ единствената храна на организма? Когато наблюдаваме дълго-постящитѣ, какъ тѣ устояватъ въ всички жизнени прояви, неволно у насъ възниква въпросътъ, дали нѣкакви космически вибрации не поддържатъ и хранятъ прѣко живата клетка? Тази космическа връзка — изворъ на жива енергия — трѣбва да произхожда отъ първичната творческа сила, която пропива и владѣе всичко въ козмоса. Това космическо единство изгражда въ нашата представа единъ висшъ ненакърнимъ жизненъ процесъ — изразъ на една първична воля и духъ. Тогава „не само съ хлѣбъ ще живѣе човѣкъ, но и съ всѣко слово, което изхожда изъ Божиитѣ уста“ (Мат., 4.—4).

Стрелецъ

По колелото на зодиака

Скорпионъ

Ето и тѣсната врата по възхода на огромната спира́ла. Тука се опознава великиятъ мигъ, защото душата надниква въ отвждното и опознава царството на духа.

Тука стихва шумътъ на земната измама, побѣгватъ миражитѣ, стопяватъ се радостта и скръбта, възторгътъ и надеждитѣ.

Остава великата и безответна тишина на безкрая, въ която не се отеква нито буря, нито радостенъ викъ, нито горестъ.

Една ладия безшумно ще заплува по смѣлчанитѣ води на тъмно езеро. Душата ще се понесе къмъ острова на мълчанието. Единъ запаленъ свѣтильникъ, който сама тя ще донесе, ще сочи пътя ѝ, а отражението му ще се плъзга по равното огледало на небеснитѣ води...

Есень е на земята. Нѣкой гали тамъ долини и лѣсове съ бледата ржка на есенната скръбъ. Облѣчени въ много багри, горитѣ шумятъ, и листата, които се отронватъ отъ клонитѣ, полюляватъ се въ хладния въздухъ, като жжсове отъ захвърлено прощално писмо.

Върху чистото теменужено небе огроменъ и властенъ блѣсти знакътъ на смъртта. Антаресъ се казва звездата, която грѣе на челото му. Безмълвно тя трепти като рубинъ върху тжжната корона на есенната вечеръ.

Настъпва часътъ на великото изпитание. Душата е претеглена на небеснитѣ кжпони, начертанъ е пътятъ на безсмъртието ѝ, който води презъ тѣсната пролука на смъртта.

Тамъ, кждето се докосватъ върховетѣ на два конуса и свършва единъ, за да начене другъ свѣтъ, тамъ е точката, презъ която може да премине само голата искра на аза, безъ смъртното си име, безъ почетитѣ, безъ венеца на шумната земна властъ, безъ гореститѣ и безъ радостта. Тамъ, кждето чистата ядка на Всевѣчното се съблича отъ всички дрехи, нѣма никой другъ, освенъ любовта, която е и въ живота и въ смъртта, любовта, която е родена преди свѣтоветѣ, любовта, която пребждва и следъ смъртта. Тукъ, при тая врата на тайната, живѣятъ заедно краятъ и новото начало, нищото и множеството на свѣтоветѣ, Гетсиманската градина и Възкресението. Тукъ, задъ мълчаливата врата, чака най-кроткиятъ ангелъ, когото никой не е видѣлъ.

И защото е най-прекрасенъ отъ всички и цѣлувката му е по-нѣжна отъ трепета на срѣднощнитѣ съзвездия, затова той е обвитъ съ тайна и съ страхъ.

Тамъ, въ тая синя точка, която е край и начало, душата ни ще опознае великата истина. Тя ще види пътя си, ще види извора, рѣкитѣ, по които е текла, и океана, въ който ще се влѣе пакъ.

Есень е на земята. Високо въ небето сияе знакътъ на смъртта, която мждритѣ зоватъ начало на ново битие, и на челото му блѣсти едра звезда, като рубинъ, върху короната на тжжната и блѣдолика есень.

Въ една малка синя точка по извитъка на великата спира́ла чака часътъ на голѣмото изпитание, кждето смъртта е начало на новъ животъ.

Ек. М-ва

Обичамъ есенъта

Обичамъ есенъта! Обичамъ топлата приятна милувка на есеннитѣ слънчеви лъчи и пѣсенъта на падащитѣ листа.

Спрѣлъ погледъ подъ клонитѣ на царствения джбъ или подъ гранитѣ на стройнитѣ тополи. азъ гледамъ тѣхния тайнственъ походъ, похода на есеннитѣ падащи листа. Съ каква тържественостъ поематъ тѣ своя пѣтъ къмъ майката земя, която съ толкова любовъ ги очаква отъ пролѣтъта.

Обичамъ тайнствения походъ на есеннитѣ падащи листа! Задъ всѣки листъ откъснатъ азъ виждамъ притаена нова листна пѣпка и задъ всѣки плодъ откъснатъ, нова плодна пѣпка.

О, тѣзи пѣпки по оголенитѣ клони! Сякашъ очи затворени, които шумътъ и блѣсъкътъ свѣтовенъ вечъ не мами; сякашъ очи отправили погледъ дълбоко въ себе си, които търсятъ извора на живота, на живота съкровищата скрити да намѣрятъ.

Обичамъ есенъта и багритѣ на есеннитѣ падащи листа! Тѣзи багри, родени отъ затаената радостъ на изпълненъ дългъ и отъ копнежа отново да намѣрятъ топлинѣтѣ майчини обятия; тѣзи обятия, които еднички владѣятъ тайната да имъ стѣкмятъ нови, хубави премѣни, да имъ върнатъ отново младостъта!

Обичамъ есенъта! Тя дойде, и азъ не чувамъ вече веселото чуруликане на птичкитѣ. Погледътъ ми не може да се радва вече на чуднитѣ краски на цвѣтъта, що изпълваха моята градина презъ пролѣтъта. Не мога да долавямъ тѣхното ухание... Азъ потъвамъ въ тишината на есенъта. И милванъ отъ топлината на есеннитѣ слънчеви лъчи, притварямъ морни зеници. за да чувамъ туптенето на сърдцето си, съкровищницата на живота. Радвамъ се, че то остава глухо за безцелнитѣ звуци. И знамъ вече, че всѣки изминатъ день ме приближава до онзи мигъ, когато по неведома повеля, като плодъ узрѣлъ, то ще бжде откъснато и ще краси царствената трапеза на живота.

Обичамъ меката и приятна топлина на есеннитѣ слънчеви лъчи! Обичамъ багритѣ и тайнствения походъ на есеннитѣ падащи листа!

Обичамъ есенъта!

Ек. М-ва

ПЖТЪ ВЪ НОЩЪТА

Нощъ бѣ, когато бѣхъ поела
 Пжтя на нагоре.
 Въ тъмата лесно човѣкъ може
 Отъ пжтя да се отклони.
 Залутала се бѣхъ
 И отъ пжтя бѣхъ се отклонила.
 Спрѣхъ се и вслушахъ се
 Въ гробовната тъма.
 Дочухъ ридания далечни:
 Ридаета водитѣ бистри на рѣката
 Въ нощъта.
 Въ мълчание очитѣ си притворихъ
 И въ друго вслушахъ се ридание:
 Въ мене, ридаета водитѣ бистри на душата,
 Залутана въ нощъта, далечъ отъ пжтя.

Р О Б Ъ

Отъ вѣкове азъ слушамъ да подрънватъ
 Веригитѣ ти, братко мой.
 Отъ вѣкове азъ слушамъ да подрънватъ,
 И тѣхний звѣнъ не дава ми покой.
 По-жалъкъ робъ отъ тебе не познавамъ,
 На робството създателъ самъ си ти.
 Ти самъ скова си тежки кръсть;
 На него мжчишъ се разпънатъ ти.
 Скова го самъ и самъ ще го съборишъ,
 Отъ себе си щомъ смогнешъ да прогонишъ
 Вѣковнитѣ заблуди:
 Безлюбие, неправда и лъжа,
 И смѣло тръгнешъ по свѣтлий пжтъ.

Д. А-ва

СКРЪБЬ

Отъ чашката си скжпоценна
 ти капчица ми приготви.
 И въ мигъ свещенъ, о скръбъ свещена,
 до мойтѣ устни принеси.

И азъ на тебе ще разкажа,
 какъ съмъ те чакала въ нощта,
 при менъ да слѣзешъ отъ звездитѣ,
 съ ржка повела радостта.

Недей дома ми отминава,
 ти капчица ми запази,
 за да позная, що е радостъ
 чрезъ твойтѣ хубави сълзи.

Не те чакамъ

Тихо притварямъ вратата, кждето дълго преседѣхъ сама на пжтния прагъ. Очитѣ ми сж уморени отъ дълго взирание по пжтя, отгдето мислѣхъ, че ще дойдешъ. И дрехитѣ ми вѣтрѣтъ разметна и разхвърли, че дълго той ме брули. Но нѣмамъ скръбъ въ сърдцето, а свѣтло примирение. Азъ не те чакамъ повече!

Ще ида въ малката градинка; тамъ пролѣтътъ събужда цвѣтнитѣ лехи и плоднитѣ дървета иматъ вече пжпки. Ще взема кошничка съ различни сѣмена, ще взема моята мотичка и съ тиха пѣсенъ и молитва ще подхвана благословена работа. Отъ нея плодъ ще чакамъ, а тебе, азъ не те чакамъ повече!

Разбрахъ, на тоя въ земенъ прахъ потъналъ жизненъ пжтъ не ще оставишъ чиститѣ си стѣпки. Ще ги засипе прахъ, ще ги покрие каль, и тѣзи отъ людетѣ, които ги познаятъ, ще страдатъ отъ това. Азъ не те чакамъ въ образъ на земята, щастие!

S.

О т з и в и, в е с т и, к н и г о п и с ъ

Оценка на богомилството

Писателят Петър Горянски въ една своя статия намира две най-важни прояви въ българската култура, които сж помогнали за създаване и упазване културнитѣ ценности: дѣлото на Св. Кирилъ и Методий и богомилството. За последното казва между другото:

„Богомилството, което все още буди противоречие при оценката на неговия религиозенъ и социаленъ характеръ, винаги е бивало признавано отъ всички като първоизточникъ за възраждането на народитѣ и за освобождаването имъ отъ безпросвѣтността на сръднѣвѣковието. А за единъ народъ като нашия горнитѣ два факта сж достатѣчни да очертаятъ неговия духовенъ рѣстъ“.

Установени сж нови 30 милиарда звезди

Американскитѣ астрономи съ помощта на огромни рефлектори и гигантски телескопи сполучиха не преди много време да откриятъ единъ новъ неизвестенъ до сега звезденъ свѣтъ (подобенъ на нашия Млѣченъ пѣтъ) — най-отдалечената отъ до сега известнитѣ млѣчни системи. Тая нова звездна система е отдалечена отъ нашата планета на 30 милиона свѣтлинни години. (Една свѣтлинна година е равна на пѣтъ, който изминава свѣтлината за една година, като се движи съ бързина 300,000 клм. въ една секунда).

Новиятъ звезденъ свѣтъ въ вселената има, споредъ американскитѣ астрономи, събрани въ себе си около 30 милиарда звезди. Отъ това можемъ да си представимъ, каква обширна и безкрайна е вселената, като знаемъ още повече, че въ нея се наброяватъ съ хиляди и хиляди подобни огромни по пространство звездни системи.

Адриана Будевска и проблемитѣ на възпитанието

Въ едно свое писмо до редакцията на сп. „Съвременно изкуство“ тя пише:

„Какво направихме ние за душата на нашия младенецъ, за неговото възпитание, за развитието на неговия мирогледъ? Какви жертви принесохме, какво отдѣлихме отъ себе си за това младо, крѣхко поколение, жадуващо да поглѣща всичко хубаво и здраво? Не го ли оставихме всрѣдъ океана „à quatre vents“, люшкано безмилостно отъ всички вѣтрове? Не е ли грѣхътъ нашъ, че то е тѣй безпомощно, въпрѣки че

има неоченими качества, толкова достойнства? Кой поведе това поколение към самоопредѣление и целъ въ живота?"

Съ тѣзи редове Будевска засѣга най-важния въпросъ на днешното възпитание. Трѣбва да се засили идейниятъ животъ въ днешното училище. Трѣбва да се дадатъ пжтъ и условия, за да се прояви Божественото у подрастващето поколение. Трѣбва да се подхрани и насърдчи неговиятъ идеализъмъ и то въ духътъ на новитѣ идеи — идеитѣ, които ще легнатъ въ основата на новата култура, която иде — културата на шестата раса, расата на любовта и братството. Още отъ първоначалното училище трѣбва да се работи въ това направление. Но за да се постигне тази цель, възпитателътъ трѣбва да е ориентиранъ въ задачитѣ на днешното време и трѣбва да разбира божествениятъ заложби на човѣшката душа.

За културния възходъ

Въ в. „Провинциаленъ възходъ“, издаванъ въ Велико-Търново, въ брой 64 отъ т. г. е печатана статия съ горното заглавие. Въ нея между другото се казва:

„Единъ неспиренъ устремъ къмъ напредъкъ, къмъ нови придобивки се наблюдава надлъжъ и наширъ изъ страната. Една несломима воля за културенъ възходъ, за културно издигане на нашия народъ и специално на селянина, се проявява все по-настойчиво вредъ по градове и села. Будни интелигентни сили сж понесли на плещитѣ си едно доброволно апостолство и съ неугасваща вѣра въ по-свѣтлото утро, въпрѣки често пжти страшно неблагоприятнитѣ условия, вършатъ едно дѣло отъ възрожденски масщабъ и съ историческо значение. Младежта, неспирниятъ двигателъ на новото, е главната сила, върху която се опира този безшуменъ, но мощенъ културенъ подъемъ. Нека нито едно село не остане нито единъ праздниченъ день безъ сказка, рефератъ, утро, четене, курсъ, изложба, срѣща или каквато и да е друга културна проява!“

Тая любознателностъ, този стремежъ къмъ култура къмъ свѣтлина, който се забелязва въ всички слоеве на народа, е красивъ симптомъ. Но за да бже тая възрожденска дейностъ всрѣдъ народа плодотворна и положителна, трѣбва да се има предъ видъ следното: Има идеи залѣзващи и изгрѣващи — има идеи на старата култура и идеи на новата, която сега се ражда съ всичката си красота. И тая възрожденска дейностъ е истинска, когато чрезъ нея се работи въ духа на изгрѣващитѣ идеи, които ще родятъ новия човѣкъ на земята!

LA FAIM

Lorsqu'il est question de la faim, on la prend généralement comme un malheur qui frappe un homme ou beaucoup de monde à la fois. Mais c'est mal comprendre la chose. Nous examinerons la faim d'un autre point de vue, nous la verrons telle que la nature l'a posée dans le monde organique, dans sa manifestation élémentaire.

Nous nous demandons ce qu'est la faim, pourquoi elle vient et quel en est le sens, quelle en est la destination. Sa destination est de faire naître en l'homme le désir de se nourrir. La faim est la première impulsion qui le pousse au travail. Si la faim n'existait pas dans le monde, personne ne travaillerait, on ne songerait qu'au repos. Dès qu'un être sent la faim, il commence à bouger, à chercher sa nourriture, à travailler. La faim rend les êtres vifs, laborieux. Sans elle, ils seraient paresseux.

Lorsque la faim se déclare chez quelqu'un, c'est un bon signe. Les gens bien portants la ressentent, tandis que ce n'est le cas chez les malades. Dès qu'un homme bien portant a faim, il se met au travail. Il y en a qui pensent qu'on pourrait se passer de la faim dans le monde. Mais peut-on se représenter ce que serait le monde sans la faim? Que de sentiments contre nature paraîtraient alors.

Beaucoup de contradictions proviennent de la non-compréhension des lois naturelles qui gouvernent l'intellect, le cœur et le corps de l'homme. Comme on ne comprend pas le sens de la faim, on se demande pourquoi elle existe et pourquoi on doit en souffrir. La faim est une des meilleures choses données par la nature. Elle éveille en nous le désir de manger; elle nous pousse vers la nourriture, qui est un des grands biens de la terre. En mangeant, nous entrons en contact avec la réalité de la vie, et il nous est ainsi possible de comprendre ce côté de la vie, qui ne peut être compris d'aucune autre manière. Que saurions-nous des pommes, des poires, des prunes, de tous les fruits, de toutes les bonnes choses que la nature a créées pour nous, les êtres vivants, si nous n'avions pas le besoin de manger? Quelles connaissances en aurions-nous?

Dans la nature la faim est la première et la plus sûre impulsion qui nous porte à comprendre ce que sont ses biens. Lorsque vient la faim, il ne s'agit pas de nous effrayer, mais de nous réjouir et de la recevoir avec la meilleure disposition. Elle nous pousse à manger, elle nous pousse à trouver des biens dans la nature, et ensuite vient le contentement. Quand un être se nourrit, il éprouve une satisfaction qu'il ne peut avoir d'aucune autre manière.

Chez tous les êtres organiques, la faim est la cause qui crée une série d'organes destinés à la satisfaire. Le système digestif dans toute sa diversité chez les différents êtres, a la même tâche. Un grand nombre des autres organes du corps concourent de même à l'apaisement de la faim.

Nous pouvons nous demander ce que nous apporte la faim. Elle nous apporte la vie. Les gens veulent vivre, mais ils ne peuvent pas clairement se représenter comment on acquiert la vie. Elle ne peut venir que si l'on souffre de la faim. Le fait d'être mécontent de la faim prouve que l'on ne comprend pas ce qu'elle est. Grâce à elle, nous entrons en possession de beaucoup de biens: aussi devons nous l'apprécier. Dès qu'elle est apaisée, le contentement se fait sentir. Et dans cet état, on est à même

d'accomplir un travail raisonnable : le musicien se met à jouer, l'artiste à peindre, l'homme bon fait le bien, l'orateur commence à parler, et ainsi de suite.

Il y a la faim physique, il y a la faim du coeur, il y a la faim de l'intellect. Si l'homme n'avrait pas ressenti la faim physique, il ne se serait pas mis en peine de chercher la nourriture, il n'aurait pas connu le pain. S'il n'est pas avide de connaissances, il ne cherchera pas le savoir. S'il n'a pas faim d'amour, l'amour ne viendra pas, ou s'il vient, il ne fera que passer et s'en ira. Celui qui est affamé éprouve un sentiment très agréable en prenant sa nourriture, et il apprend alors à la bien connaître. La nourriture renferme en soi les forces Divines qui peuvent satisfaire nos besoins. La faim est l'impulsion par laquelle nous cherchons à savoir ce qu'est la vie bonne et raisonnable. Sans elle, on serait toujours mécontent de la vie.

La faim est un principe féminin, relié au système nerveux sympathique. C'est le cerveau qui dirige la nutrition, dont le centre se trouve près des tempes, des deux côtés de la tête.

La faim est le plus fort des moteurs. On veut la faire disparaître aujourd'hui et l'on se crée par là de grands malheurs. Il n'est pas question de la supprimer, mais il faut la satisfaire. La faim est le moyen le plus puissant par lequel la nature agit dans le monde organique. Dans tous les domaines de la vie, elle est le plus puissant des moteurs. Si nous la considérons dans un sens plus large, nous verrons qu'elle existe partout dans la nature. Le mouvement physique est le résultat de la faim, les réactions chimiques ont lieu grâce à la faim, et la faim que les yeux humains ont de la lumière attire celle-ci, et elle entre en l'homme.

Les gens ont peur et croient qu'ils mourront s'ils sont sujets à la faim. On ne meurt pas de faim. On meurt quand on ne satisfait pas la faim, on meurt par suite de la privation de nourriture. La faim nous procure de bonnes choses. Si nous la contentons, nous comprendrons le sens de la vie. C'est elle qui annonce tout d'abord la vie. Il y en a qui la considèrent comme un tourment. La faim ne tourmente pas. Ce qui tourmente, ce n'est pas la faim. Elle est le divin stimulant auquel rien ne peut faire obstacle. Si nous lui opposons quoi que ce soit, nous créons notre propre malheur. Il ne faut l'empêcher en rien, mais il faut la satisfaire, la laisser libre d'agir. Donnons à la faim ce qu'elle exige. Ne lui refusons pas ce qu'elle demande, mais soyons généreux à son égard. Donnons-lui ce qu'elle veut. Lorsqu'elle vient, soyons prêts à tout lui sacrifier. Elle a en vue tous les biens de Dieu. Ayons donc soin d'en satisfaire les besoins par les richesses Divines qui nous sont accordées. On lui a donné une tout autre signification, on lui a attribué des qualités qu'elle ne possède pas. On voit en elle ce qu'elle n'est pas. Elle renforce l'organisme de l'homme, le renouvelle. Celui qui endure la faim rajeunit. Pour revenir à la vie, il est nécessaire que l'homme ait faim. Pour devenir quelqu'un, il faut qu'il soit soumis à la faim, qui est une chose puissante dans le monde physique. Réjouissons-nous en voyant un homme affamé : il a été visité par le Seigneur, et souhaitons à celui qui est rassasié de recevoir aussi cette visite.

Pour être à même de nous approprier ce que la faim nous apporte de beau, nous ne devons pas être chargés de choses secondaires. La faim est ce qu'il y a de plus pur. On dit que le loup dévore la brebis lorsqu'il

est pressé par la faim. Ici il n'est pas question de faim, mais de violence. Ne confondons pas ces deux choses. Dans l'organisme, la faim est l'impulsion fondamentale qui nous porte à accepter le bien qui nous a été donné dans la vie primordiale. La conscience humaine s'éveille par la faim. C'est la première impulsion qui entre dans l'âme : celle-ci s'éveille alors et commence à vivre. A ceux qui ont peur de mourir de faim, je demande comment les plantes ont résolu cette question. Elles laissèrent leurs racines s'enfoncer dans la terre où elles trouvèrent les sucs dont elles vivent. Là où nous ne voyons rien de précieux, les plantes découvrirent la nourriture qui les fait croître et elles produisirent les plus beaux fruits. Nous, qui croyons en Dieu, suivons leur exemple. Nous croyons en Dieu et avons peur cependant de mourir de faim. Mais cela peut-il arriver si nous avons un bon père et un bonne mère qui nous aiment ? Nous mourrons si nous ne mangeons pas, si nous renonçons à la nourriture. On meurt de peur, on meurt par suite d'incrédulité, mais pas de faim.

Sur le champ physique, la faim est le centre qui rend l'homme actif. Il y a ensuite d'autres manières de se montrer actif, et l'intellect, le cœur et la volonté viennent alors en aide. Dans la nature, la lumière, la chaleur et la force nous apportent aussi leur aide.

La faim est le premier signe précurseur de la vie. Elle est le premier pionnier qui lui ouvre la porte afin que les hommes puissent vivre. La nature a créé la faim pour pouvoir donner ensuite le plus grand des trésors.

La faim est une des manifestations les plus raisonnables de la nature. Tous les besoins qu'elle fait naître ont été prévus par la nature et elle met à la disposition de chacun les moyens de les contenter. Si ce résultat n'est pas obtenu, nous en sommes nous-mêmes la cause. Nous faisons une faute dont proviennent les contradictions. Quand nous disons de certaines personnes qu'elles sont mortes de faim, est-ce en réalité de faim qu'elles sont mortes ? Lorsqu'une plante meurt, est-ce de faim qu'elle meurt ? Lorsqu'une plante parasite vit des sucs d'une autre plante, et si cette dernière se dessèche, est-ce à la faim qu'il faut attribuer ce résultat ? Non ! il faut en voir la cause dans la vie basse des êtres. Gardons-nous donc d'une telle vie puisqu'elle arrête les vrais processus dans la nature. Ne permettons pas aux pensées basses de séjourner en nous. On doit manger, mais manger sans faim n'est d'aucune utilité. Celui qui a faim peut seul apprécier la nourriture, et il la reçoit comme un bienfait de la vie. Lorsqu'on mange sans avoir faim, on ne fait qu'accomplir un acte mécanique.

La faim est l'impulsion qui donne lieu à un juste échange entre la nature et l'âme humaine. L'échange le plus naturel que l'on remarque dans la nature est le résultat de la faim.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за

ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почва отъ януарий 1942 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
ПИСМО.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
